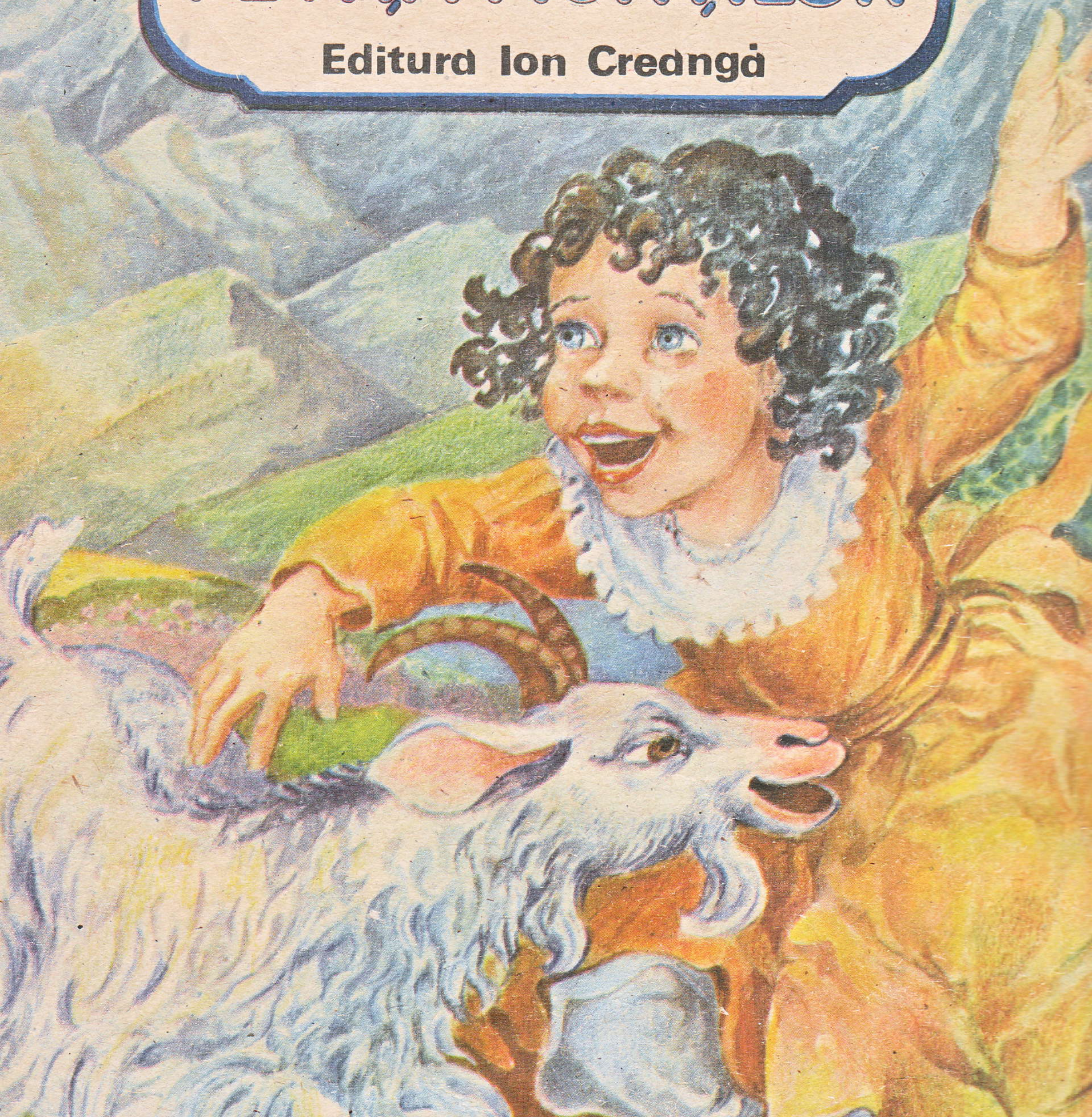

Johanna Spyri
HEIDI
FETIȚA MUNTILOR

Editura Ion Creangă

Capitolul 7 ÎN CASA SESEMANN E ZARVĂ MULTĂ

În dimineața zilei următoare, după ce-i deschise ușa domnului preceptor și mai apucă să-l conducă în sala de studii, Sebastian auzi din nou zbîrînitul soneriei, de data asta însă atît de tare, încît valetul o rupse la goană pe scări, închipuindu-și că domnul Sesemann, stăpînul casei, s-a întors din călătorie, fără să-i mai anunțe...

Sebastian veni să anunțe că a venit cineva cu un coș pentru domnișoara Clara.

— Pentru mine?! întrebă mirată micuța infirmă. Adu-l repede să văd ce e în el.

Sebastian aduse coșul și plecă.

— Sper că n-ai de gînd să-l deschizi înainte de terminarea lecției, spuse guvernanta cu severitate.

Neînțelegînd cine ar putea să-i trimită un asemenea coș, micuța Clara stătea tot timpul cu ochii ațintiți asupra lui.

— Domnule preceptor, întrebă ea la un moment dat, în mijlocul unei declinări; n-aș putea să văd ce e în el?

— Nu știu ce să spun. De fapt, n-ar trebui să vă las, dar, din păcate, nu mai sînteți atentă decît la obiectul acesta...

Și pînă să isprăvească preceptorul, fetița a și deschis coșul și cîteva pisicuțe țîșniră glonț din el, răspîndindu-se prin toată încăperea. Săreau pe pantofii preceptorului și-l apucau de pantaloni, se agătau cu ghearele de rochia domnișoarei Rottenmeier, se cățarau pe Heidi și pe Clara, mieunau și-i zgîriau pe toți, deopotrivă.

Clara era în culmea fericirii și striga întruna:

— Heidi, Heidi, uite ce drăguță e asta! Și ce frumos știe să sară. Uite, și asta... și asta... Una mai drăguță ca alta...

Heidi zburda după ele prin toată odaia, iar preceptorul sălta mereu cîte un picior, ca să scape de zgîrieturi.

Domnișoara Rottenmeier rămase încremenită în fotoliul ei; nu îndrăznea să se ridice, de teamă că toate animalele aveau să se năpustească asupra ei.

— Sebastian! Tinette! țipă ea, ca din gură de șarpe.

Auzind chemarea ei deznădăjduită, servitorii veniră în grabă și, după multe peripeții, izbutiră să vîre pisicuțele înapoi în coșul lor. La puțin timp după aceea, se aflau la adăpost, împreună cu tovarășele lor din ajun.

Seara, cînd își mai veni puțin în fire după atîtea emoții, domnișoara Rottenmeier îi chemă la ea pe Sebastian și pe Tinette, spre a le cere lămuriri în legătură cu această întîmplare ciudată. Se mînie la culme aflînd că tot necazul se trăgea de la Heidi.

Le spuse servitorilor să plece și le ceru s-o trimită la ea pe vinovată.

— Nu cunosc decît o singură pedeapsă care ar putea să te învețe cum să te porți. Ești o mică sălbatică și, de aceea, o să poruncesc să fii închisă în pivniță, să stai în întuneric printre șopîrle și șobolani, și o să vezi pe urmă ce repede o să te îmblînzești. Sînt si-

gură că după această pedeapsă n-o să-ți mai ardă de asemenea glume.

Heidi ascultă cu multă atenție hotărîrea guvernantei. Nu văzuse niciodată șopîrle și șobolani, iar la cabana lor din munți pivnița era o încăpere plăcută, în care bunicul păstra brînză și laptele.

Clara se împotrivi cu îndîrjire acestei hotărîri.

— Nu și nu! îi spuse ea domnișoarei Rottenmeier. Să așteptăm să vină tata și, după ce-i vom povesti ce s-a întîmplat, să hotărască el ce-i de făcut.

Guvernanta n-avu încotro și trebui să-i dea ascultare.

— Bine, răspunse ea tăios. Dar voi avea grijă să stau și eu de vorbă cu domnul Sese-mann. Și fără să mai spună bună seara, părăsi încăperea trîntind ușa în urma ei...

Zilele treceau și supărarea ei tot nu se mai potolea. Era încredințată că Heidi stricase tot rostul casei și cît timp va rămîne ea aici, totul va merge anapoda.

Clara, în schimb, era din ce în ce mai bine dispusă. Nu se mai plictisea în timpul lecțiilor, căci colega ei se ținea mereu de tot felul de șotii. Se încurca în literele alfabetului și ori de cîte ori preceptorul încerca s-o ajute cu exemple din viață, asemănînd, de pildă, o literă cu un corn de animal, iar alta cu un cioc de pasăre, ea se grăbea să răspundă: asta e o capră, iar ăsta un uliu.

După-amiezile, înainte de cină, îi povestea Clarei despre viața ei frumoasă din împărăția munților și, de fiecare dată, își încheia povestea, spunînd:

— Mîine plec, mă așteaptă bunica.

Clara căuta însă întotdeauna s-o liniștească, rugînd-o să aștepte pînă se va întoarce tatăl ei, care, desigur, va lua o hotărîre...

Heidi se mai liniștea și la gîndul că bunica se va bucura nespus de mult cînd va primi pîinițele pe care, în fiecare dimineață și seară, le lua din fața farfuriei ei, și apoi le ascundea în fundul șifonierului. Nici nu se atingeau de ele, căci numai amintirea pîinii negre pe care

bătrîna era nevoită s-o mănince o îndemna să renunțe.

După mesele de prînz, în timp ce Clara dormea, Heidi își petrecea două ore nesfîrșite în camera ei. Nu putea să iasă așa cum făcea la munte, iar domnișoara Rottenmeier nu-mai dădea voie să se ducă să stea de vorbă cu Sebastian, în sufragerie.

A doua zi, cînd sosi preceptorul, guvernanta îi făcu semn, pe ascuns, să vină mai întîi în sufragerie, și-i spuse, cu sufletul la gură, prin ce spaimă trecea. După părerea ei, Heidi suferea cu siguranță de tulburări mintale, datorită noului ei mod de viață. Îi povesti pe larg despre încercarea ei de fugă și despre lucrurile ciudate pe care le aflate de la ea. Preceptorul o liniști, spunîndu-i că, deși săvîrșea anumite fapte nesăbuite, fetița avea totuși o mare putere de înțelegere și, fără îndoială, într-o zi, lucrurile se vor îndeptă. Mai ciudat i se părea faptul că nu izbutea să învețe alfabetul și că descrierile lui trezeau în mintea ei tot felul de idei năstrușnice. Dar și asta va trece cu timpul. Cuvintele preceptorului avură darul să mai domolească neliniștea domnișoarei Rottenmeier.

După-masă, își aduse aminte de îmbrăcăminte bizară a fetei în timp ce încerca să fugă și hotărî să-i dea cîteva rochițe de-ale Clarei. Micuța infirmă încuviință numaidecît această propunere.

Nu trecu mult și domnișoara Rottenmeier veni înapoi în sufragerie, cu o falcă în cer și alta în pămînt.

— Ce-am descoperit, Adelheid? strigă ea îngrozită. O mulțime de chifle uscate în șifonier. Unde s-a mai pomenit una ca asta! Pîine în șifonier!!! repeta ea întruna, neputînd să se mai stăpînească.

O luă cu ea pe Heidi și pe Tinette și-i porunci cameristei să scoată din șifonier toate chiflele și pălăria de pai.

— Nu, nu! țipă Heidi, pălăria vreau s-o păstrez, și pîinițele vreau să le păstrez, sînt pentru bunica!

Se repezi s-o împiedice pe Tinette, dar

domnișoara Rottenmeier se împotrivi categoric.

Necăjită, Heidi se duse în camera Clarei și, aruncându-se la picioarele micuței infirme, începu să plîngă cu lacrimi amare:

— Acum bunica n-o să mai aibă pîinițe, le-au aruncat pe toate, îngăimă ea printre suspine, și suspinele ei erau atît de sfîșietoare, încît ai fi zis că i se frînge inima.

— Nu mai plînge, fetița mea, o mîngîie Clara. O să-ți dau eu altele, mai multe și mai proaspete. Ale tale s-ar fi făcut, oricum, prea tari pînă să ajungă la bunica.

Cuvintele bolnavei o mai liniștiră un pic, dar aceasta trebui să-i mai făgăduiască de cîteva ori că la plecare va avea atîtea pîinițe cîte strînsese pînă atunci.

La cină, Heidi avea ochii roșii de plîns și

suspina adînc văzînd pîinița din fața ei, dar se stăpîni, știind că la masă trebuia să stea cuminte.

În timp ce intra cu platourile în sufragerie, Sebastian îi făcea mereu niște semne ciudate. Se uita la ea și-i clipea din ochi, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Fii liniștită, micuță domnișoară, am văzut tot...”

Cînd se urcă în camera ei, Heidi găsi pe pat pălăria de pai. O strînse la piept fericită și, după ce o înfășură într-o basma, o ascunse în fundul șifonierului. O pusese acolo bunul și curajosul Sebastian, care auzise tot ce se întîmplase și, cînd Tinette trecuse pe lîngă ea cu pălăria în brațe, i-o înșfăcase zicînd: „Lasă-o duc eu!” Era tare bucuros că izbutise să i-o înapoieze și de aceea îi tot făcuse el semne în timpul mesei.

Capitolul 8

STĂPÎNUL CASEI AFLĂ NIȘTE LUCRURI NEMAIPOMENITE

La câteva zile după aceste întâmplări, în casa Sesemann era agitație mare. Stăpînul casei se întorsese din îndelungata sa călătorie și, ca de obicei, adusese cu el o mulțime de pachete pe care Sebastian și Tinette trebuiau să le aducă de la mașină în apartament. Domnul Sesemann se repezi mai întîi să-și vadă fiica, în sala de studii. Era tocmai într-un moment cînd cele două colege își petreceau timpul liber împreună. O găsi pe Heidi lîngă fetița lui.

Clara îi ură bun venit, întîmpinîndu-l cu multă căldură, iar tatăl, la rîndul său, o îmbrățișă cu toată dragostea părintească.

Se întoarse apoi cu mîna întinsă spre Heidi, care se dăduse la o parte, și-i spuse:

— A! Micuța noastră elvețiană. Hai, vino încoace, să-ți strîng mîna. Așa! Ia spune, voi două sînteți prietene bune? Nu vă certați din cînd în cînd, ca pe urmă să plîngeți și să vă împăcați, pentru ca a doua zi s-o luați de la capăt?

— Nu, nu, Clara e întotdeauna bună cu mine, răspunse Heidi.

— Iar Heidi nu se ceartă niciodată cu mine, se grăbi să adauge Clara.

— Foarte bine, foarte bine, mă bucur să aud asta. Acum vă las, mă duc să mănînc ceva, că n-am mîncat încă nimic de azi-dimineață... Pe urmă, vă arăt ce lucruri frumoase v-am adus...

Se aseză pe scaun lîngă Clara, îi luă mîinile

în mîinile lui, apoi îi spuse lui Heidi, care între timp se ridicase în picioare:

— Stai puțin, micuțo, adu-mi... adu-mi (nu știa exact ce să-i ceară, dorința lui era să rămînă singur cu Clara), adu-mi, te rog, un pahar cu apă.

— Rece? întrebă Heidi.

— Da, da, foarte rece, răspunse el.

Heidi ieși, închizînd ușa în urma ei.

— Ei, și acum, scumpa mea Clara, începu domnul Sesemann, lipindu-se de copilul lui, am să te rog să răspunzi cît se poate de limpede la tot ce te voi întreba. Întîi: ce fel de animale a adus în casă prietena ta, încît s-o facă pe domnișoara Rottenmeier să creadă că nu e în toate mințile? Ai putea tu să-mi spui?

Clara îi povesti despre toate întâmplările petrecute în casă, de la venirea lui Heidi, despre spaima domnișoarei Rottenmeier la vederea pisicuțelor și despre saltul ei caraghios.

Domnul Sesemann rîse cu poftă, apoi o întrebă:

— Așadar, tu nu vrei s-o trimitem înapoi? Cum s-ar zice, nu te-ai plictisit de ea?

— Nu, tăticule, să n-o trimiți! Nici nu știi ce repede îmi trece timpul de cînd e ea aici! În fiecare zi se petrece ceva vesel în casă și Heidi îmi povestește mereu despre tot felul de lucruri frumoase!...

— Bine, bine, am înțeles. Dar, ia te uită, micuța ta prietenă a și venit cu apa rece, spuse domnul Sesemann, luînd paharul din mîna fetiței.

— Da, apă rece de la fîntînă, ținu să sublinieze Heidi.

— Doar n-ai alergat pînă la fîntînă! spuse Clara mirată.

— Ba da, răspunse Heidi, și a trebuit să mă duc departe, fiindcă la prima fîntînă era prea multă lume. Dar am luat-o pe altă stradă și, cum și acolo era înghesuială în jurul fîntînii, m-am dus mai departe, și abia acolo am umplut paharul. Un domn cu părul alb m-a rugat să vă urez sănătate, domnule Sesemann.

— Cum văd, ai făcut o adevărată excursie! Și cine era, mă rog, acel domn?

— Nu știu, s-a apropiat de fântină, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Dă-mi și mie să beau, dacă tot ai venit cu paharul“. După ce a băut, m-a întrebat: „Cui îi duci apă?“ „Domnului Sesemann“, i-am răspuns eu. Când a auzit asta, a râs cu poftă și m-a rugat să vă urez multă sănătate și să vă priască apa...

— Cine să-mi facă mie o urare atît de frumoasă? se întrebă domnul Sesemann. Cum arată acest domn? N-ai putea să mi-l descrii?

— E un domn foarte vesel și poartă un lanț gros de aur, de care atîrnă ceva tot de aur, iar bastonul lui are un cap de cal, încercă să-i explice Heidi.

— Domnul doctor! Da, bunul și bătrînul nostru doctor! strigară, într-un glas, Clara și tatăl ei.

Domnul Sesemann rîse cu poftă, închipuindu-și ce trebuie să-i fi trecut prin minte bătrînului său prieten, cînd a văzut noua sa metodă de a-și procura apă rece.

În aceeași seară, în timp ce discuta cu domnișoara Rottenmeier despre treburile casei, domnul Sesemann îi spuse guvernantei că

micuța elvețiană va rămîne la ei, aceasta fiind dorința Clarei, care a îndrăgit-o foarte mult și pentru nimic în lume nu voia să se despartă de ea.

— De altfel, fetița e perfect sănătoasă și nu există nici un motiv să fie îndepărtată, adăugă el, apăsînd pe fiecare cuvînt; de aceea, aș dori să fie tratată întotdeauna cu blîndețe și gingășie, iar felul ei de a fi să nu fie socotit o comportare anormală. Curînd, o să aveți și un ajutor. Sosește mama mea, care urmează să rămînă aici mai multă vreme și, precum știți, ea se înțelege bine cu toată lumea.

— Desigur, domnule Sesemann, murmură guvernanta, dar pe fața ei nu se citea că ar fi prea încîntată de această vizită.

După paisprezece zile de odihnă, stăpînul casei se pregătea să plece iar la Paris, unde îl așteptau numeroase treburi. Pe micuța Clara, care nu era în stare să priceapă de ce trebuie s-o părăsească atît de repede, o liniști anunțîndu-i bucuria că foarte curînd va veni bunica să stea cu ea.

Și, într-adevăr, după plecarea lui din Frankfurt, doamna Sesemann își anunță pentru a doua zi sosirea, cerînd s-o aștepte trăsura la gară.

Capitolul 9 O BUNICĂ

Judecînd după pregătirile din seara aceea și din ziua următoare, oricine ar fi putut să-și dea seama că bunica era așteptată cu toată cinstea cuvenită și că ea va avea un cuvînt greu de spus în această casă. Tinette își puse numaidecît o bonețică albă ca laptele, iar Sebastian avu grijă să fie peste tot cît mai multe scaune, așa fel încît doamna Sesemann să se poată așeza oriunde i-ar face plăcere.

Domnișoara Rottenmeier controlă camera după camera, să vadă dacă totul era în ordine, avînd grijă în acest timp să stea cît mai țeapănă, spre a-i face pe toți să înțeleagă că dacă în casă venea o stăpîină nouă, domnia ei nu s-a încheiat.

În sfîrșit, se auzi uruitul roților și, în clipa următoare, trăsura se opri în fața casei. Sebastian și Tinette coborîră iute să ia bagajele. Domnișoara Rottenmeier îi urmă țănoșă, cu pas domol, s-o primească pe doamna Sesemann.

Heidi primise poruncă să aștepte în camera ei, pînă va fi chemată, căci, fără îndoială, doamna Sesemann va dori mai întîi să rămînă cîteva clipe singură, cu nepoata ei. Heidi se așeză pe marginea patului și se apucă să repete în gînd cum să-i vorbească bunicii. Dar iată că nu-i fu dat să aștepte prea mult și în pragul ușii apăru Tinette, care-i spuse cu vocea ei uricioasă:

— Coborîți în sala de studii.

Bunica o întîmpină cu glas prietenos:

— Vino mai aproape, copila mea, să te pot vedea mai bine.

— Bună ziua, stimată doamnă, îi spuse Heidi respectuoasă.

— Nu, nu, fetiço, mie să nu-mi spui așa mie să-mi spui simplu: bunico. Pentru copii mei vreau să rămîn întotdeauna aceeași bunică.

Heidi se uită cu admirație la bunica atât de blajină, care o făcu să se simtă numai decît în largul ei. Nu se mai sătura privind chipul frumos, împodobit de un păr alb, minunat, ce se revărsa de sub pălărioara de mătase neagră.

— Cum te cheamă? o întrebă ea.

— Heidi, răspunse copila, dar trebuie să mă cheme și Adelheid și să am mereu grijă să răspund la acest nume.

Se simțea puțin vinovată, uitînd uneori că de fapt acesta era numele ei adevărat și astfel se întîmpla să nu răspundă pe loc la chemările domnișoarei Rottenmeier.

Aceasta tocmai intra pe ușă și, auzind despre ce-i vorba, îi spuse doamnei Sesemann:

— A trebuit să-i dăm un nume care, din bine de rău, să poată fi rostit de față cu toată lumea, chiar dacă ar fi fost vorba numai de servitori...

— Dacă un copil are un nume al său, nu vād nici un motiv să i se dea un altul, o întrerupse bătrîna.

Domnișoara Rottenmeier se arată foarte mîhnită, auzind-o pe bunică cum îi spune fetiței pe numele de răsfaț și cum îi permite s-o numească, simplu, „bunică“. Bătrîna însă avea părerile ei și nimeni n-ar fi fost în stare s-o facă să și le schimbe. În ciuda vîrstei, era vîioaie și avea o minte foarte ageră, astfel că nimic nu-i scăpă din ceea ce se petrecea în casă. Se simțea aici de parcă ar fi trăit în această casă de cînd lumea. A doua zi dimineață, se duse mai întîi în dormitorul Clarei. Fetița tocmai ațipise din nou; se așeză un pic pe marginea patului și își privi nepoata îndelung, apoi se ridică și porni spre sufragerie. Negăsind acolo pe nimeni, ciocăni la ușă.

domnișoarei Rottenmeier, care se arată foarte mirată de această vizită neașteptată...

*

Heidi intră în camera bunicii și după ce aceasta îi arată cărțile, se apucă să le răsfoiască cu înfrigurare. Era mută de admirație în fața unor poze atât de frumoase; deodată, însă ochii i se umeziră de lacrimi și picuri fierbinți începură să i se prelingă pe obraji. Văzuse o poză cu un câmp vesel și frumos, pe care păștea o turmă de vite. În mijlocul turmei se afla păstorul, sprijinit în toiag. Totul în jur era scăldat într-o lumină aurie, căci soarele tocmai se lăsa în asfințit. Bunica o luă de mână cu gingășie și-i spuse:

— Hai, nu mai plînge, fetița mea. Poza asta ți-a amintit, desigur, ceva ce te face să suferi, nu-i așa? Uite, vezi, sub ea e scrisă o poveste frumoasă. Dacă vrei, ți-o povestesc. Și mai sînt și altele în cartea asta, și tot atât de frumoase. Hai, șterge-ți lacrimile și nu mai plînge. Așa, și acum sîntem din nou vesele.

Peste puțin, timp, Heidi încetă să mai plîngă.

— Spune-mi, te rog, o întrebă apoi bunica; cum stai tu cu învățătura? Ai învățat să citești?

— Oh, nu, răspunse Heidi suspinînd; și știu prea bine că eu nici nu sînt în stare să învăț...

— Dar de ce, fetiço?

— Pentru că e tare greu. Cititul nu se poate învăța, așa mi-a spus Peter; el încearcă mereu, dar degeaba...

— Mă rog, răspunse bunica; s-ar putea ca Peter să nu fie în stare să învețe, dar tu, tu ești o fetiță cuminte și trebuie să fii atentă la tot ce spune domnul preceptor. Numai așa ai să înveți...

— Niciodată, spuse Heidi, oftînd.

— Ascultă, Heidi, o liniști bunica, pînă azi n-ai învățat să citești fiindcă l-ai crezut pe Peter, acum însă te rog să mă crezi pe mine și ai să vezi ce repede ai să înveți să citești poveștile astea minunate. Numai în felul ăsta ai putea să afli ce s-a întîmplat cu păstorul și cu turma lui. Nu crezi că am dreptate, fetiço?

— Ba da, răspunse Heidi. Aș vrea să învăț să citesc...

— Foarte bine, copila mea; cu puțină voință o să mergă totul. Așa, și acum să luăm cărțile și să mergem la Clara.

Din ziua în care domnișoara Rottenmeier o împiedicase să fugă, în sufletul copilei s-a schimbat ceva. Din clipa aceea, Heidi și-a dat seama că va trebui să rămînă mai multă vreme la Frankfurt și nu va putea să se întoarcă acasă oricînd, așa cum îi făgăduise Dete. A înțeles că domnul Sesemann s-ar necăji de plecarea ei și ar spune despre ea că e o fetiță rea și nerecunoscătoare, așa cum făcuse, înainte, domnișoara Rottenmeier. Se speria numai la gîndul că bunica asta nouă, atât de bună și de prietenoasă, ar putea fi la fel de răutăcioasă ca domnișoara Rottenmeier dacă i-ar spune că vrea să-i părăsească.

Și totuși, dorul de-acasă creștea mereu în inima ei. Nici poftă de mîncare nu mai avea și, din zi în zi, era tot mai palidă.

Adeseori, seara, nu putea să adoarmă decît foarte, foarte tîrziu, căci, de îndată ce se culca, pe dinaintea ochilor începeau să i se perinde munții poleiți de revărsatul zorilor și pășunile smălțuite de flori multicolore; cînd, în sfîrșit, izbutea să adoarmă, îi apăreau în vis creasta muntelui Falkniss și ghețarul aprins de flăcările purpurii ale amurgului. Dimineața se trezea gata să dea fuga în fața cabanei, dar mare îi era dezamăgirea cînd își dădea seama că se află în patul ei alb din Frankfurt. Atunci își ascundea capul sub pernă, cuprinsă de un plîns sfîșietor.

Bunica o simți numaidecît cît este de abătută. Lăsă să treacă două-trei zile, dar, văzînd fața veșnic plînsă a copilei, o chemă într-o dimineață în camera ei și o întrebă, cu duioșie, de ce e necăjită. Heidi nu voia să pară o ființă nerecunoscătoare în ochii acestei bunici atât de blajine și de cumsecade, de aceea îi răspunse cu tristețe în glas:

— Nu pot să vă spun...

— Dar Clarei ai putea să-i spui? întrebă bătrîna cu blîndețe.

— Nici ei, mărturisi Heidi fără șovăire. Bunica își dădu seama cât e de nefericită și i se făcu milă de ea.

La o săptămână după aceea, preceptorul ceru să fie primit de doamna Sesemann. Aceasta îl pofti să ia loc și, după obișnuitele cuvinte de bun venit, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?!? Sper că nu aveți vești proaste sau vreo plîngere de făcut??

— Dimpotrivă, răspunse bucuros preceptorul; s-a petrecut un lucru la care nu mă mai așteptam și, dacă ținem seama de ce a fost înainte, aş putea spune că e... un adevărat miracol.

— Nu cumva Heidi a învățat să citească? spuse bătrîna într-o doară.

— Întocmai, distinsă doamnă. Întocmai! izbucni preceptorul cu însuflețire. Văzînd că nu-i în stare să țină minte semnele, m-am gîndit s-o învăț alfabetul cu mijloacele cele mai simple și iată că, într-un timp foarte scurt, aş putea spune peste noapte, acest copil a învățat să citească cum n-a izbutit niciodată să ci-

tească un începător. Dar partea cea mai interesantă este că dumneavoastră v-ați dat seama numaidecît de acest lucru care, cinstit vorbind, părea cu neputință de înfăptuit.

— În viață se petrec multe lucruri nemai-pomenite, spuse zîbind doamna Sesemann. De pildă, acum, ne putem bucura de două întâmplări fericite: dorința de învățătură, care la rîndul ei a dus la o nouă și mai bună metodă de predare. Și una și cealaltă sînt la fel de lăudabile, iar nouă nu ne rămîne decît să ne bucurăm de aceste progrese și să ni le dorim în continuare.

Îl însoți apoi pe preceptor în sala de studii, pentru a se încredința personal de adevărul acestei vești îmbucurătoare. Heidi stătea alături de Clara și, pe măsură ce pătrundea în miezul povestirii, citea cu tot mai multă înflăcărare...

Cînd se așezară la masa de seră, Heidi zări în fața ei cartea care-i plăcuse atît de mult, cu o copertă nespus de frumos ilustrată. Îi aruncă bunicii o privire întrebătoare și

aceasta se grăbi să-i spună, clătinînd din cap:

— Da, fetiço, e a ta.

— De tot? întrebă Heidi, roșie în obraji de bucurie. Și-o să pot s-o iau cu mine cînd o să plec?

— Da, încuviință bunica, iar de mîine începem s-o citim amîndouă.

— Tu însă n-ai să pleci, nu-i așa? se amestecă în vorbă Clara. După plecarea bunicii, rămîi cu mine și ai să vezi ce bine are să fie.

Pînă la culcare, cele două fete nu se mai săturară răsfoind cartea și admirînd fiecare poză în parte.

Seară de seară, după cină, bunica o ruga pe Heidi să-i citească o poveste. Fetița nu mai putea de fericire. Citea repede și cu multă ușurință povești de o neasemuită frumusețe, pe care acum le înțelegea și mai bine, căci, în acest timp, bunica avea grijă să-i dea mereu tot felul de lămuriri...

Heidi se uita întotdeauna cu încîntare la

poza ciobănașului care, sprijinit în toiagul lui, păzea bucuros turma de oi și capre a tatălui său. În altă poză, însă, el apărea slab și zdrențaros. Părăsise casa părintească și plecase într-o țară străină, unde pierduse banii căpătați de la tatăl său și acum era nevoit să păzească o turmă de porci, cu care împărțea o hrană îngrozitoare. În poza asta, cerul era mai puțin luminos, iar pajiștea era cenușie și acoperită de brumă. Urma apoi a treia poză, în care bătrînul tată alerga cu brațele deschise în întîmpinarea fiului său, fericit că poate să-l ierte. Dintre toate poveștile, pe asta o îndrăgise Heidi cel mai mult. O citea adeseori, ascultînd întotdeauna, cu încîntare, explicațiile pe care i le dădea bunica. Mai erau multe povestiri frumoase în această carte și Heidi le citea pe toate cu interes și cu nesaț; zilele treceau și ele cu repeziciune și iată că sosi și clipa cînd bunica începu să vorbească de apropiata sa plecare.

Capitolul 10 HEIDI CÎȘTIGĂ ȘI PIERDE

După-amiezile, în timp ce Clara și domnișoara Rottenmeier se odihneau, bunica o chema pe Heidi în camera ei și stătea cu ea de vorbă, despre tot felul de lucruri.

Bunica avea întotdeauna la îndemână niște resturi de stofă și câteva păpuși drăgălașe și o învăța pe Heidi să le facă rochițe, șorțulețe și alte haine de toată frumusețea. Încet, încet, fără să-și dea seama, Heidi învăța să coasă. Dar cel mai mult îi plăcea s-o asculte pe bunica citindu-i povestirile ei îndrăgite. În tulburarea ei nemărginită, trăia alături de eroii acestor povestiri toate bucuriile și suferințele lor și, în închipuirea ei de copil, personajele căpătau înfățișări apropiate de ființele pe care ea le cunoștea în realitate.

De la o vreme, Heidi nu mai era atât de veselă. Clipele de fericire ce făceau să i se lumineze ochii erau din ce în ce mai puține. Bunica simți și această schimbare în sufletul copilului.

Într-o dimineață, în timp ce Clara mai dormea, o chemă pe Heidi în camera ei. Heidi

veni, ținând la subsuoară cartea de care nu se mai putea despărți, și se așază cuminte lângă buna ei prietenă.

— Ce-i cu tine, copila mea, de nu mai ești atât de veselă? întrebă cu grijă bunica. Ce te frământă? Vechile necazuri?

— Da, mărturisi Heidi, dînd din cap.

— Te rogi lui Dumnezeu să te ajute să te faci mai bună și să-ți îndeplinească dorințele?

— Nu, răspunse fetița, acum nu mă mai rog.

— De ce?

— Fiindcă nu ajută la nimic. Degeaba m-am rugat, că Dumnezeu tot nu m-a auzit.

— De unde știi? întrebă bunica.

— Fiindcă m-am rugat săptămîni în șir și nu m-a ascultat niciodată, răspunse Heidi cu amărăciune, după o clipă de tăcere.

— Fetița mea, spuse bunica, tu trebuie să ai încredere în tot ceea ce este bun și frumos pe această lume. Chiar dacă nu ne putem da seama întotdeauna ce este mai bun pentru noi, nu trebuie să ne pierdem niciodată încrederea... Ai înțeles, fetița mea?

— Da, răspunse Heidi, de data asta fără șovăire.

— Foarte bine, fetița mea, ești o copilă cuminte și toate o să-ți se împlinească în viață... Și rostind aceste cuvinte, bunica îi mîngîie obrazii, cu duioșie...

În sfîrșit, sosi și ziua despărțirii. Dar bunica avu grijă să potrivească lucrurile în așa fel, încît să nu fie o zi tristă ci, dimpotrivă, o zi plină de veselie, pînă în ultima clipă, cînd vizitiul trase trăsura la scară.

După plecarea bunicii, copiii simțiră un gol mare în sufletul lor. Clara era mută și posomorîtă. Heidi și Clara stăteau tăcute și, în gînd, își puneau întrebarea cum vor putea trăi fără bunica. A doua zi, la ora la care bunica obișnuia să-i citească, Heidi aduse cartea ei îndrăgită și-i spuse Clarei:

— Hai să-ți citesc o poveste, vrei?

Clara se arătă foarte încîntată de propunerea prietenei sale și Heidi se apucă să citească. De abia citise cîteva rînduri dintr-o

poveste în care era vorba despre o bunică moartă, și izbucni într-un plîns sfîșietor:

— Acum bunica de la munte a murit și eu n-am să mă mai pot întoarce la ea, ca să-i dau pînițe proaspete, bolborosi ea, printre sughițuri.

Clara încercă s-o liniștească, spunîndu-i că nu bunica de la munte murise, că în povestire era vorba despre o altă bunică. Heidi credea însă atît de mult în ceea ce citea, încît Clarei îi fu tare greu s-o facă să înțeleagă deosebirea dintre o poveste și viața de toate zilele. În cele din urmă izbuti, dar gîndul că bunica putea să moară în lipsa ei continua s-o frămînte mereu pe micuța Heidi.

Domnișoara Rottenmeier intră în cameră și, văzînd cît de mult se străduiește Clara s-o liniștească pe această zvăpăiată cu ochii înecați în lacrimi, se apropie de ea și-i spuse cu toată asprimea:

— Adelheid, văicărelile tale sînt necugetate și fără temei și dacă nu te astîmperi și te mai prind plîngînd, îți iau cartea și nu ți-o mai dau niciodată, ai înțeles?!?

Cuvintele răstite ale guvernantei avură darul s-o sperie pe Heidi, care, de frică, se făcu albă ca varul. Căci, în afară de Clara, cartea asta era pentru ea lucrul cel mai de preț în această casă.

De aceea, încetă pe loc să mai plîngă și, ștergîndu-și la iuțeală lacrimile, se căznea din răspuțeri să n-o mai podidească plînsul. De atunci, marea ei grijă era să nu mai verse lacrimi de față cu domnișoara Rottenmeier și nu o dată Clara o întreba:

— Ce-i cu tine, Heidi, de ce te strîmbi în halul ăsta? Niciodată nu te-am văzut așa...

Dar strîmbăturile ei aveau rostul de a nu trezi atenția guvernantei, căci în felul ăsta își înăbușea plînsul. Curînd, Heidi își pierdu de tot pofta de mîncare. Slăbea mereu și era din ce în ce mai palidă. Bunul Sebastian nu putea să mai îndure văzînd-o cum se stinge și nu o dată, cînd Heidi nu voia să mănînce, îi spunea cu o voce părintească:

— Luați, micuță domnișoară, de ce numai o lingură? luați două, nici nu știți ce gustoasă e...

Dar blîndețea lui era zadarnică.

Seara, cînd se culca, Heidi zărea mereu în fața ei munții și pajiștile înverzite și tristețea care o cuprindea era atît de mare, încît își ascundea capul sub pernă ca să nu i se audă plînsul. Vremea trecea și Heidi nu mai știa dacă e vară sau iarnă, căci zidurile din jurul casei erau veșnic cenușii. De ieșit, ieșeau foarte rar, căci Clara nu era în stare să facă o plimbare mai lungă...

Capitolul 11

O SEARĂ DE VARĂ LA MUNTE

Domnul Sesemann urcă sprinten scara și bătu la ușa domnișoarei Rottenmeier. Trezită din somn la o oră atât de neașteptată, guvernanta sări în sus, scoțind un țipăt de spaimă. În aceeași clipă auzi vocea stăpînului ei:

— Vă rog să coborîți cît mai repede în sufragerie, să facem pregătirile de drum...

Era ora patru și jumătate. Niciodată nu se mai sculase domnișoara Rottenmeier atât de devreme. Buimacă de somn și speriată de graba stăpînului, nu mai știa ce face. Trăgea pe ea rochie după rochie, le scotea și le arunca de colo pînă colo, ca apoi să le caute din nou prin toată încăperea.

În acest timp, domnul Sesemann apăsă de zor pe butoanele soneriei, alarmîndu-i pe toți servitorii.

Coborîră, pe rînd, în sufragerie. Domnul Sesemann avea o mină atât de odihnită și părea atât de vesel, încît era limpede că nu văzuse nici urmă de stafie. Îi porunci lui Johann să pregătească trăsura, iar Tinettei îi ceru s-o trezească pe Heidi și s-o îmbrace de

drum. Îl trimise apoi pe Sebastian s-o caute pe Dete, care lucra undeva prin apropiere. În sfîrșit, coborî și domnișoara Rottenmeier, care, de bine de rău, izbutise pînă la urmă să se îmbrace și să se aranjeze un pic. De emoție își pusese pălăria de-a-ndoaselea, lăsînd impresia că merge cu spatele înainte. Era foarte sumflată și avea un aer foarte misterios. Domnul Sesemann puse toate acestea pe seamă zăpăcelii stîrnite de deșteptarea atât de matinală. O lăsă cîteva clipe să se dezmeticească, apoi îi spuse să pregătească repede geamantanul micuței elvețiene și să pună în el cît mai multe din îmbrăcămintea Clarei.

Guvernanta rămăsese încremenită, neștiind ce să mai creadă. Se așteptase să audă de la stăpînul ei o descriere nemaipomenită în legătură cu apariția strigoilor în timpul nopții și cînd colo, primea niște porunci care nu-i făceau nici o plăcere. Stătea neclintită, așteptînd o explicație din partea domnului Sesemann. Acesta însă nici nu se gîndea să-i mădea și alte amănunte; părăsi sufrageria, lăsînd-o pe guvernantă cu gura căscată de uimire, și se duse în camera fiicei lui. Mirată de zarva din casă, Clara trăgea cu urechea, încercînd să afle ce se întîmplase. Părintele se așeză lîngă patul ei și-i povesti, pe larg, adevărul despre fantoma ce-și făcea apariția noapte de noapte, și-i spuse că, după părerea doctorului, Heidi era foarte bolnavă și, dacă nu vor fi luate imediat măsurile convenite, ar putea să umble mai departe, nopți în șir, pe acoperișul casei, ceea ce, fără îndoială, ar fi foarte primejdios pentru ea. De aceea, a luat hotărîrea s-o trimită cît mai grabnic înapoi, la bunicul ei, socotind că nu-și poate asuma răspunderea de a o mai reține la Frankfurt. Încercînd să arătîndu-și convingerea că fiica lui va înțelege situația și va fi de aceeași părere cu tatăl ei, aceasta fiind, de altfel, singura și cea mai bună măsură ce putea fi luată.

În primele clipe, Clara se împotrivi, invocînd tot felul de motive. Tatăl ei era de neînduplecat. Ca s-o liniștească, îi făgădui că la anul vor face, împreună, o călătorie în Elveția. În cele din urmă, neavînd încotro, Clara

se supuse hotărîrii tatălui său, cerînd în schimb să i se îngăduie să pună în geamantanul lui Heidi tot ce știa că i-ar face mai multă plăcere. Domnul Sesemann nu avu nimic împotrivă, și astfel Clara îi pregăti prietenei sale un trusou de toată frumusețea.

În sfîrșit, sosi și Dete. Aștepta îngrijorată în anticameră, spunîndu-și în sinea ei că, de bună seamă, s-a petrecut ceva cu totul neobișnuit, de vreme ce era chemată cu noaptea în cap. Domnul Sesemann îi explică despre ce-i vorba și o rugă s-o ducă pe Heidi, chiar azi, la bunicul ei. Mătușa Dete se sperie auzind această veste, căci atunci, la despărțire, Unchiul din munți le spusese cu toată hotărîrea că nu vrea să le mai vadă niciodată în ochii lui. Socotind că n-ar fi deloc nimerit să-i ducă înapoi copilul, după ce i-l încredințase și apoi îl luase după doi ani, începu să turuie verzi și uscate, spunînd că azi nu poate, că e tare ocupată, că mîine e cu nepuțință să-și părăsească lucrul, iar în zilele următoare, cu atît mai puțin. Domnul Sesemann își dădu numaidecît seama cum stau lucrurile și o lăsă să plece, fără să-i mai spună nimic. Apoi îl chemă la el pe Sebastian și îl anunță că va trebui s-o ducă pe Heidi acasă, la bunicul ei.

— După-amiază veți ajunge la Basel, spuse el, unde veți rămîne peste noapte, iar mîine dimineață vă continuați drumul spre Dörfli. Iată adresa unui hotel bun din Basel și ai grijă să alegi, pentru copil, camera cea mai bună. După ce se culcă, să închizi ferestrele și să încui ușa cu cheia, căci fetița e somnambulă și ar fi foarte primejdios dacă s-ar duce la miezul nopții să deschidă ușa de la intrare, într-o casă străină.

— Aaa! făcu Sebastian, uluit, dîndu-și seama de adevărul cu strigoi ce bîntuiau casa.

— Da, așa e, îl asigură încă o dată stăpînul său. Acum ai înțeles, sper că sînteți amîndoi, și tu și Johann, niște fricoși fără pereche. Și rostind aceste cuvinte, se așeză la birou și începu să-i scrie o scrisoare lungă Unchiului din munți.

În timp ce stăpînul scria, Sebastian sta proțapit în mijlocul odăii și repeta mereu:

— Ce bine era dacă nu mă lăsam împins de Johann înapoi în salon și fugeam după arătarea albă!...

Acum avea curaj, căci încăperea era luminată și se puteau vedea toate ungherele. Între timp, Tinette o trezise pe Heidi și o îmbrăcase la iuțeală cu rochia ei de duminică, fără însă să-i spună vreun cuvînt.

Domnul Sesemann se înapoie în sufragerie, unde era pregătit micul dejun.

— De ce n-a venit copilul? întrebă el.

Heidi sosi curînd și-i dădu bună dimineța.

— Ce-ai zice, micuțo, o întîmpină el cu toată blîndețea, dacă azi te-ai întoarce la tine acasă?

— Acasă?!? repetă Heidi, pîlind. La auzul acestei vești atît de neașteptate, nu mai era în stare să sufle nici o vorbă.

— Nu vrei? o întrebă domnul Sesemann.

— Ba da, izbuti să murmure Heidi, vreau, cum să nu vreau!...

— Atunci să mîncăm și pe urmă, în trăsura!

Heidi era atît de tulburată, încît nu putea să înghită nici o îmbucătură și nu-și dădea seama dacă e trează sau dacă visează și se întreba mereu dacă nu va păți ca în noaptea trecută, cînd s-a trezit, fără voia ei, în pragul porții, în cămașă de noapte.

— Nu trebuie să ne prindă mirarea că micuța nu mîncă. E un lucru cît se poate de firesc, spuse domnul Sesemann și-i porunci domnișoarei Rottenmeier să-i dea lui Heidi merinde pentru drum.

Heidi părăsi sufrageria și se duse să stea cu Clara. În mijlocul camerei se afla un geamantan mare, neînchis.

— Vino să vezi și tu ce-am pus în el, îi spuse Clara, și să-mi spui, te rog, dacă îți place... Și numaidecît înșiră în fața ei o mulțime de lucruri: rochițe, batiste, șaluri de tot felul. Apoi, cu un aer triumfător, îi arătă un coșuleț în care se aflau douăsprezece pîinicele albe, proaspete. La vederea lor, Heidi nu se mai putu stăpîni și începu să sară în sus de

bucurie. Cele două prietene erau atît de vesele, încît nimănui nu i-ar fi dat prin minte că peste cîteva clipe aveau să se despartă. De altfel, nici nu avură timp să se întristeze, căci nu dură mult și-l auziră pe Sebastian strigînd:

— Trăsura vă așteaptă!

Heidi dădu fuga în camera ei și, trăgînd de sub pernă cartea căpătată de la bunica, de care nu se despărțea niciodată, o vîrî iute în coșuleț, sub pîinițe. Apoi deschise repede dulapul și scoase din el o bucată de pînză roșie, în care era împachetată pălăria ei de paie. Își puse la iuțeală pălăria de sărbătoare, iar bucata de pînză o împături frumos și o așeză cu grijă în coșuleț, pe urmă se repezi din nou în odaia Clarei, ca să-și îmbrățișeze cu dragoste prietena și, în sfîrșit, se apropie de domnul Sesemann, care o luă de mîină și o conduse pînă la trăsura.

Domnișoara Rottenmeier aștepta jos, în capul scării, ca să-și ia rămas bun de la micuța elvețiană.

— Adelheid, strigă ea indignată, zărint bucată de pînză roșie. Doar n-ai de gînd să pleci din casa noastră cu această cîrpă, care nu îți folosește la nimic. Și, în culmea indignării, smulse pînza din coșuleț și o aruncă pe jos.

Heidi nu îndrăznea s-o ridice. Se uita la domnul Sesemann cu o privire atît de tristă, de parcă în clipa aceea i-ar fi luat cineva comora cea mai de preț.

— Domnișoară Rottenmeier, spuse în cele din urmă stăpînul casei, înduișat de chipul abătut al copilului. Vă rog s-o lăsați să ia de aici tot ce vrea, chiar și pisici sau broaște țestoase, dacă îi face plăcere acest lucru.

Auzindu-l, Heidi prinse curaj și se aplecă să-și ia pachetul. Cînd ajunse în fața trăsorii, domnul Sesemann își luă rămas bun de la ea cu toată căldura. Îi spuse că atît el, cît mai ales fiica lui se vor gîndi adeseori la ea cu dor și drag, apoi îi ură drum bun și multă sănătate. La rîndul ei, Heidi îi mulțumi din inimă pentru bunătatea pe care i-o arătase și îl rugă să-i transmită și doctorului mulțumirile ei și cele mai bune urări. Își aminti că, în ajun, doctorul îi spusese că totul se va sfîrși cu

bine pentru ea și era încredințată că bătrînul doctor nu era străin de fericirea ei. Domnul Sesemann îi făgădui să-i îndeplinească această dorință și, după ce-i mai ură o dată drum bun, trăsura porni...

La scurt timp după aceea, Heidi se afla în tren, ținînd coșulețul în brațe, cu toată strășnicia. Nu voia să-l lase nici o clipă pe mîini străine. Cîteva ore rămase cît se poate de liniștită. Apoi, deodată, își dădu seama că era în drum spre casă și pe dinaintea ochilor începură să i se perinde figuri cunoscute: bunica, Peter, bunica... Gîndul ei se opri la bunica și, după un timp, îl întrebă pe Sebastian:

— Sînteți sigur că bunica mea din munți n-a murit?

— Eu cred că e în viață, răspunse Sebastian liniștit.

Heidi se uită de cîteva ori, îndelung, la pînițele albe din coșuleț și nu mai putea de bucurie, gîndindu-se la clipa în care avea să le înșire pe masa bunicii.

După un timp, întrebă din nou:

— Credeți, într-adevăr, că bunica mai trăiește?

— De ce să nu trăiască? bolborosi Sebastian, pe jumătate adormit.

Curînd adormi și Heidi, istovită de o noapte atît de agitată. Nu se trezi decît în momentul în care Sebastian o apucă de mîină și, scuturînd-o ușor, îi spuse încet la ureche:

— Gata, micuță domnișoară, am ajuns la Basel.

A doua zi mai avură de mers cîteva ceasuri cu trenul. În acest timp Heidi nu lăsă nici o clipă coșulețul din brațe. Stătea cuminte, fără să scoată o vorbă, și privea mereu pe fereastră, cuprinsă de emoția apropierei de locurile ei natale. Cînd se aștepta mai puțin, se auzi strigătul conducătorului: „Mayenfeld“. Săriră amîndoi de pe scaun, Sebastian înșfăcă la iuțeală geamantanul și coborîră din vagon, în mare grabă. Nici n-apucară să pună bine piciorul pe peron și trenul porni din nou la vale. Sebastian se uită în urma lui, cu părere de rău, căci i-ar fi făcut mai multă plăcere să călătorească mai departe decît să bată, pe jos.

un drum necunoscut, la capătul căruia îl aştepta un urcuş anevoios. Nu mai păţise niciodată aşa ceva, iar drumurile în ţara asta străină i se păreau nespuse de primejdioase. Se uită bine în jurul lui, căutînd săgeata ce indica drumul spre Dörfli. Nu departe de gară zări o căruţă încărcată cu doi saci, trasă de un cal costeliv, înaintea căruia păşea domol un bărbat înalt şi spătos. Se apropie de el şi îl întrebă:

— Dacă nu vă supăraţi, care e drumul cel mai sigur spre Dörfli?

— Aici toate drumurile sînt sigure, îi răspunse omul binevoitor.

Atunci Sebastian îl întrebă, din nou, care e drumul cel mai puţin primejdios şi cum ar putea să ajungă mai uşor, cu geamantanul, pînă sus.

Căruţaşul îl măsură din ochi şi, după un timp de gîndire, îi spuse că i-l duce el, cu condiţia să nu fie prea greu. Şi tot aşa, din vorbă în vorbă, se învoiră pînă la urmă s-o ia şi pe Heidi, pînă la Dörfli.

— De acolo, adăugă căruţaşul, găseşte ea pe cineva s-o însoţească pînă sus, la bunicul ei.

— Nu e nevoie, spuse Heidi, care ascultase cu atenţie convorbirea dintre cei doi bărbaţi. De acolo mă duc singură, căci cunosc foarte bine drumul.

Sebastian era fericit că scăpase de povara grea a urcuşului. O chemă pe Heidi lîngă el şi, cu un aer foarte misterios, îi înmîină un pachet greu şi o scrisoare. Îi lămuri că e vorba de un dar din partea domnului Sesemann, pe care trebuia să-l pună bine în coşuleţ, iar scrisoarea să i-o dea bunicului. După aceea, îi mai atrase de cîteva ori atenţia să nu piardă nimic.

— Nici o grijă, îl asigură Heidi, nu voi pierde nimic...

Căruţaşul îl ajută pe Sebastian să salte geamantanul în căruţă. Apoi, o aşeză pe Heidi pe capră şi Sebastian îi strînse mîna, de rămas bun. O mai sfătui încă o dată să fie cu ochii în patru şi să nu lase nici o clipă coşuleţul din mîna, căci, potrivit poruncii stăpînului

său, ar fi trebuit să meargă cu Heidi pînă sus, ca să fie sigur că a ajuns cu bine la bunicul ei.

În sfîrşit, căruţa porni la deal. Sebastian o urmări un timp, apoi se aşeză pe o bancă, în micuţa gară, aşteptînd cu nerăbdare să sosească un tren.

Căruţaşul nu era nimeni altul decît brutarul din Dörfli, care venise la Mayenfeld după făină. N-o văzuse niciodată pe Heidi, în schimb îi cunoscuse bine pe părinţii ei şi, ca toţi oamenii din sat, ştia că locuise doi ani la Unchiul din munţi. Îşi dădu numaidecît seama că fetiţa era nepoata morocănosului bătrîn şi era curios să afle de ce se întorcea de la Frankfurt, după un timp atît de scurt. Frămîntat de acest gînd, nu mai avu răbdare şi, la un moment dat, deschise vorba:

— Spune-mi, tu eşti copilul care, pînă nu de mult, a stat la Unchiul din munţi?

— Da, eu sînt, răspunse Heidi, cu mîndrie în glas.

— Păi, atunci, înseamnă că nu te-ai simţit prea bine la Frankfurt, de vreme ce te întorci atît de repede?

— Nu, nu-i aşa. Domnul Sesemann şi fiica lui s-au purtat cu mine cum nu se poate mai frumos, îl contrazise Heidi.

— Şi-atunci de ce n-ai rămas la ei, dacă te-ai simţit acolo atît de bine?

— Fiindcă domnul Sesemann mi-a dat voie să vin înapoi, acasă...

— Bine, bine, ţi-a dat voie, dar eu tot nu înţeleg de ce te-ai întors, dacă te simţeai la ei atît de bine...

— Cum, de ce? Fiindcă la bunicul mi-e de o mie de ori mai bine decît oriunde pe lume.

— Mă rog, asta eu nu am de unde să ştiu, mormăi neîncrezător brutarul. Dar s-ar putea ca, mai tîrziu, să gîndeşti altfel...

Apoi murmură pentru sine: „Ce ciudat, să vină înapoi, de la bogăţia oraşului la sărăcia din munte“. După care, începu să fluiera în surdină şi tot drumul nu mai scoase o vorbă. Heidi se uita mereu în jurul ei. Pe măsură ce se apropiau de Dörfli, era din ce în ce mai emoţionată. Recunoştea pînă şi copacii de pe

marginea drumului. Deodată, la o cotitură, zări piscurile înalte ale stîncilor Falkniss. Păreau că o salută și-i urează bun venit, iar nerăbdarea ei nu mai cunoștea margini. Era gata-gata să sară din căruță și s-o rupă la fugă, pînă în sat. Cînd ajunseră în Dörfli, ceasul din turnul bisericii bătea ora cinci. În jurul căruței se adună pe loc o droaie de femei și de copii. Geamantanul fetei le atrăsese atenția și toți erau curioși să afle de la ea cît mai multe. Brutarul o ajută să coboare de pe capră, iar Heidi, după ce îi mulțumi frumos și-i spuse că geamantanul o să vină să-l ia bunicul a doua zi, porni la deal, cu coșulețul în brațe. Zadarnică-i era însă graba căci, la tot pasul, oamenii o opreau și n-o mai slăbeau cu întrebările. În cele din urmă, fața ei necăjită îi făcu pe toți s-o lase să treacă. Sătenii priveau supărarea ei ca un semn al fricii, și astfel aveau un nou prilej să spună că, de un an încoace, Unchiul din munți se înrăise și mai mult și nu încapă îndoială că dacă Heidi ar avea un alt loc pe această lume, nu s-ar duce acum în cuibul lui de balaur. În toiul aprinselor discuții, sosi în mijlocul lor și brutarul satului. Acesta le vorbi despre domnul care o adusese pe Heidi pînă la Mayenfeld și care, după ce-i plătise transportul cu vîrf și îndesat, își luase rămas bun de la Heidi, ca un adevărat părinte. Apoi, pe drum, fetița îi povestise că nimeni n-a silit-o să părăsească Frankfurtul și i-a mărturisit că numai la dorința ei a fost lăsată să se întoarcă la Unchiul din munți.

Surprinzătoarea veste se răspîndi ca fulgerul în tot satul, iar seara, în toate casele se vorbea despre fetița care renunțase la viața tihnită și plină de bucurii a orașului Frankfurt, pentru a se întoarce în sărăcăcioasa cabană a bunicului ei.

În acest timp, Heidi urca mereu, alergînd cît o țineau picioarele. Din cînd în cînd se mai oprea să-și mai tragă un pic sufletul, căci povîrnișul era abrupt, iar coșulețul nu era deloc ușor. Pe măsură ce înainta, în minte i se cuibări din nou gîndul că bunica ar fi putut să moară în lipsa ei. Deodată, însă, zări ca-

bauna bunicii și inima începu să-i bată cu putere. Spori pasul și, de atîta tulburare, inima ei o luă razna, mai-mai să-i spargă pieptul nu alta.

În sfîrșit, ajunse și, de emoție, abia izbuti să deschidă ușa. Tremurînd din tot corpul, intră în casă și se opri în mijlocul încăperii.

— Dumnezeule, se auzi deodată dintr-un colț al odăii, numai Heidi deschide așa ușile! Ce bine ar fi s-o mai simt o dată așa, lîngă mine, înainte de a muri! Dar cine știe dacă s-o va mai întoarce vreodată!...

— Aici sînt, bunicuțo, aici sînt, strigă Heidi, lăsîndu-și capul pe genunchii bătrînei.

Bunica e atît de emoționată, încît nu mai poate în stare să scoată o vorbă. Mîngîie un timp cu blîndețe, capul copilei, apoi, cu vocea suferințelor, rostește în șoaptă:

— Da, e părul ei, părul ei cîrlionțat și vocea ei! Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a fost dat să mai trăiesc această fericire!

Lacrimile de bucurie din ochii oarbei se preling pe brațele fetei.

— Ești tu, cu adevărat? Întrebă de cîteva ori bătrîna, tremurînd de emoție.

— Da, eu sînt, bunico, și te rog frumos, nu mai plînge; o să vin să te văd în fiecare zi și-ți făgăduiesc să nu mai plec de aici niciodată. Iar tu, tu n-ai să mai mănînci niciodată pîine neagră, uscată.

Și rostind aceste cuvinte, Heidi scoase iute din coșuleț cele douăsprezece pîinițe albe și le înșiră în poalele bunicii.

— Ah, copila mea, asta e o adevărată binecuvîntare, murmură bătrîna, frămîntînd între degete pîinea bună și proaspătă. Dar cea mai mare bucurie pentru mine ești tu, fetița mea, adăugă ea, petrecîndu-și mîna zbîrcită pe obrajii aprinși ai copilei. Hai, mai spune ceva să-ți aud glasul...

Și Heidi începu să-i povestească despre ne liniștea ei la gîndul că, între timp, bunica ar fi putut să moară și n-ar mai fi apucat să mănînce pîinițele aduse de ea.

În acest timp, intră în odaie Brigitte, mama lui Peter.

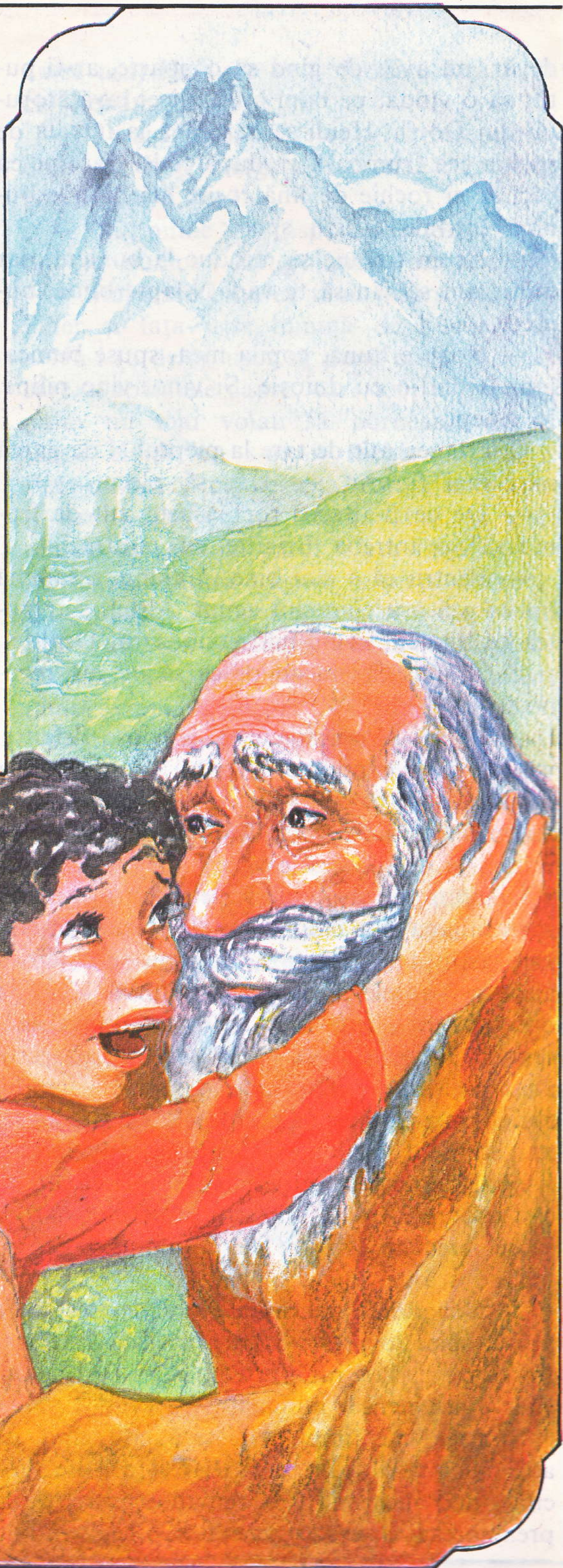
— Nu, nu se poate! izbucni ea de bucurie

Heidi, Heidi a noastră!...

Îi strînse mîna, apoi se învîrți în jurul ei, ca s-o admire din toate părțile.

— Nici nu știi, mamă, ce rochiță frumoasă are Heidi, dacă ai vedea-o nici n-ai recunoaște-o... și pălărioara cu pene, de pe masă, e tot a ta? Hai, pune-o, te rog, să văd cum îți vine...

— Nu, răspunse Heidi, cît timp o mai am pe a mea, pe asta nu am de gînd s-o port niciodată; dar dacă ție îți place atît de mult, poți s-o păstrezi. Apoi, scoase din coșuleț pălăria ei de pai, mototolită în timpul călătoriei și, punîndu-și-o pe cap, își aminti că bunicului nu-i plăceau deloc pălăriile cu pene. De altfel, acesta era singurul motiv pentru care păstrase, cu atîta sfințenie, vechea ei pălărioară. Brigitte era atît de încîntată de pălărioara cu pene, încît îi spuse că dacă, într-a-

devăr, nu avea de gînd să o poarte, ar fi putut să o vîndă, pe bani buni, fiicei învățătorului din Dörfli. Heidi se dezbracă la iuțeală de rochia cea frumoasă și, după ce își trase pe ea vechea ei rochie de lînă roșie, luă mîinile bunicii într-ale ei și-i spuse:

— Acum trebuie să mă duc la bunicul, dar mîine am să vin să te văd. Noapte bună, bunico...

— Noapte bună, copila mea, spuse bunica, îmbrățișînd-o cu duioșie. Și vino, vino mîine, te aștept...

O strîngea atît de tare la pieptul ei de parcă n-ar mai fi vrut s-o lase să plece.

— De ce ți-ai scos rochia asta atît de frumoasă? o întrebă Brigitte cu mirare.

— Pentru că e mai bine să ajung la cabană îmbrăcată așa cum sînt acum. Altfel, s-ar putea ca bunicul să nu mă recunoască. Dealtfel, și tu ai spus că era cît pe ce să nu mă recunoști.

— Puteai să rămîi cu ea, îi spuse Brigitte, în timp ce o conducea spre ușă. Bunicul te-ar fi recunoscut oricum; dar vezi, fii atentă, Peter mi-a spus că bătrînul e din ce în ce mai urîcios și nu mai schimbă cu nimeni o vorbă.

Își luară rămas bun și Heidi porni grăbită spre cabana bunicului. Soarele tocmai se lăsa spre asfințit și lumina amurgului se așternea aurie pe verdele povîrnișului muntos. Heidi se oprea la tot pasul, uimită de frumusețea neasemuită a creștelor ce păreau că înțepă cerul cu ascuțișul lor. Deodată, o rază de lumină roșietică se întinse la picioarele ei. Era reflexul stîncilor Falkniss. Ghețarul, învăluit în flăcări, împurpura zdrențele de nori ce alunecau ușor pe fondul albastru al cerului, lăsînd să se strecoare printre ele o lumină portocalie, ce scălda întreaga pajiște.

— Niciodată, murmură Heidi copleșită de aceste splendori, nici măcar în visele cele mai frumoase de la Frankfurt, nu mi-a fost dat să văd o asemenea minunăție.

Rămase un timp nemișcată, plîngînd de atîta încîntare și de bucurie. Era atît de fericită, încît nici nu găsea cuvinte potrivite să preamărească aceste meleaguri binecuvîntate.

Deodată începu să se lase înserarea și Heidi cîrupse din nou la fugă. Curînd, zări vîrfurile brazilor înălțîndu-se peste acoperișul cabanei și apoi întreaga cabană și, în sfîrșit, îl văzu pe bunicul ei, așezat pe băncuță, cu pipa în gură. Zbură spre el ca o săgeată și pînă să apuc să-și dea seama bătrînul cine gonia spre el ca o vijelie, Heidi azvîrli coșul cît colo și săgăță de gîtul ursuzului unchiaș din singurătatea munților. Era atît de copleșită, încît nu izbutea să spună nimic altceva decît să repetă întruna:

— Bunicule, bunicule, bunicule!

Bătrînul tăcea, nefiind în stare să rostească o vorbă. În schimb, ochii lui, care de mulți ani nu mai știau ce-i plînsul, erau acum în cărcați de lacrimi. O mîngîie un timp pe Heidi, cu toată duioșia, apoi, desprinzîndu-se din înlănțuirea brațelor ei, își așează nepoata pe genunchi și o cercetă îndelung, cu o privire înduioșată:

— Cum se face că te-ai întors? spuse el într-un tîrziu. Sper că nu te-au gonit...

— Oh, nu, bunicule, se grăbi să-i răspundă Heidi, nici nu te gîndi la așa ceva! Toți au fost buni cu mine, dar, știi, mi-era atît de dor de tine, de Peter și de caprele noastre, încît uneori, simțeam că mă sufoc. Mi-era însă rușine să le spun, de teamă să nu-și închipuie că sînt o fetiță nerecunoscătoare. Cred că doctorul, prietenul domnului Sesemann, m-a ajutat cel mai mult să mă întorc acasă. Despre toate astea s-ar putea să scrie în scrisoarea pe care ți-am adus-o.

Sări de pe genunchii bunicului și, scoțînd repede din coșuleț plicul și pachetul rotund lăsate de Sebastian, le așează în fața bătrînului.

— Asta e pentru tine, spuse bunicul, punînd pachetul pe bancă și, după ce citi scrisoarea, o împături și o vîrî în buzunar.

— Hai nu vrei să bei un pic de lapte cu mine? o întrebă el pe fetiță. Ia-ți pachetul și să intrăm în casă... Acum o să ai cu ce să-ți cumperi un pat bun și îmbrăcăminte pe toată anul.

— N-am nevoie de nimic, răspunse Heidi.

Pat am, iar haine am căpătat de la Clara atît de multe, încît nu știu ce să mai fac cu ele.

— Nu-i nimic, spuse bunicul, o să folosești banii altă dată.

Urcară împreună în podul de fîn. Deodată, Heidi se opri înmărmurită:

— Ce s-a întîmplat cu patul meu, bunicule?!?

— L-am desfăcut... Știi, nu credeam că ai să te mai întorci, dar fii liniștită, îți pregătesc un altul, mai frumos, răspunse bunicul. Mai întîi, însă, să mergem să bem laptele.

Heidi se așeză pe locul ei obișnuit. Își bău laptele cu poftă, dintr-o răsuflare, apoi lăsă cana pe masă și spuse, suspinînd de plăcere:

— Ah, ce lapte minunat, nu cred că există altul mai bun pe lume!...

Deodată, de afară, se auzi un fluierat prelung. Heidi ieși iute în fața cabanei, de unde zări întreaga turmă de capre alergînd la vale, cu Peter în mijlocul lor. Cînd o văzu pe Heidi, ciobănașul se opri, uluit.

— Bună seara, Peter, strigă Heidi și, în aceeași clipă, se repezi într-acolo, chemînd fiecare capră pe numele ei. Acestea, de bună seamă, îi recunoscuseră vocea, căci, pe neașteptate, se strînseră toate în jurul ei. Ciocîrlia și Turcoaica o îmbrînciră un pic pe grășana Certăreață, care își ridicase bărbuța, ca să fie văzută. Heidi nu mai putea de bucurie. Zburda, sărind de colo pînă colo, fericită că se găsea din nou alături de micuțele ei prietene. Le îmbrățișă pe toate, una cîte una, și, de bucurie, caprele țopăiau zglobii și o împungeau ușor cu cornițele lor. Și tot jucîn-

du-se așa, Heidi se trezi deodată față în față cu ciobănașul Peter.

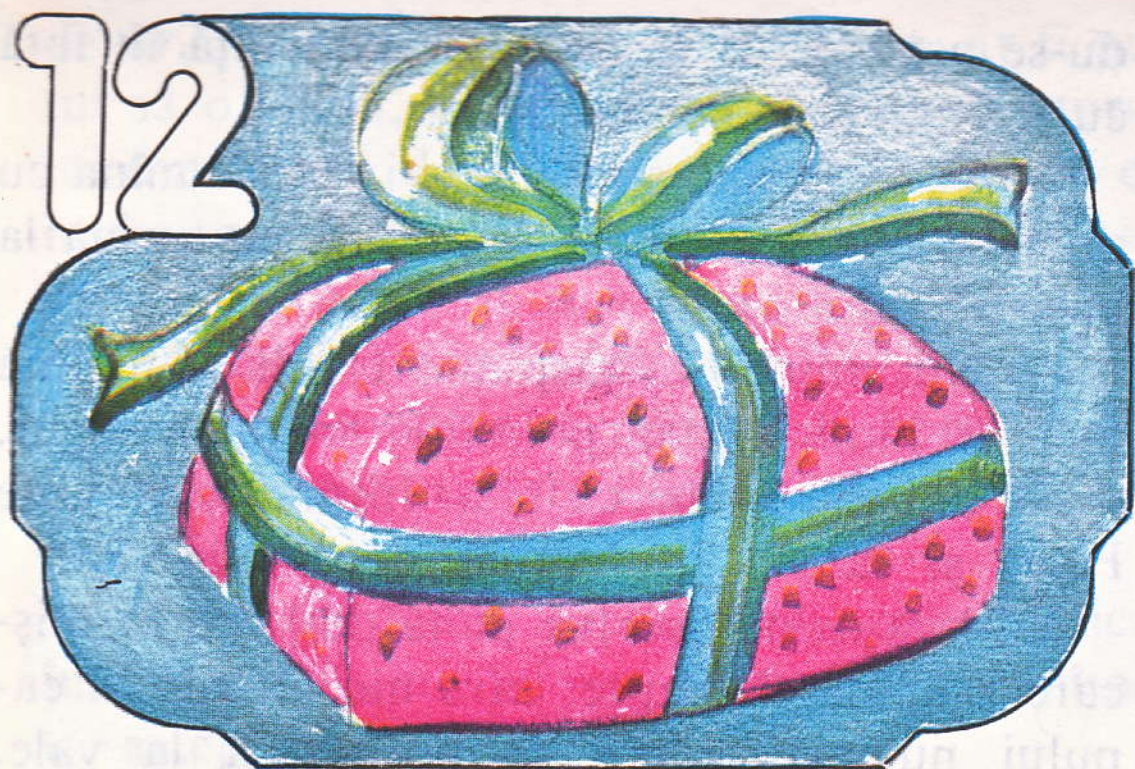
— Te-ai întors, spuse el și-i strînse mîna cu duioșie. Mîine mergem împreună cu turma la păscut, nu-i așa?

— Nu, mîine nu, răspunse Heidi, mîine mă duc la bunica, dar poimîine mergem sigur.

— Îmi pare bine că te-ai întors, mai spuse Peter și fața i se luminea de bucurie.

Nu-i fu deloc ușor să pună din nou în mișcare zvăpăiatele capre, care nici în ruptul capului nu mai voiau să pornească la vale. Dacă Heidi nu s-ar fi închis în staul cu Fulg-de-nea și cu Pestrița, turma nu s-ar mai fi urnit din loc niciodată. Cînd, în sfîrșit, reintră în cabană, patul îi era făcut și Heidi nu se mai sătura trăgînd în piept mirosul de fîn proaspăt. Bunicul așternuse patul cu cearșafuri albe ca zăpada și Heidi, nerăbdătoare, se culcă și dormi cum nu mai dormise de multă vreme.

În timpul nopții, bunicul se duse de nenumărate ori să vadă cum doarme nepoata și cercetă cu grijă gura lucarnei pe care o astupase cu fîn, așa fel încît nici o rază de lună să nu pătrundă în podul cabanei. Heidi însă dormea, cufundată într-un somn adînc, și nici prin gînd nu-i mai trecea să iasă la plimbare în toiul nopții. Dorința ei cea mai arzătoare îi fusese împlinită. Revăzuse frumusețea soarelui în asfințit, ghețarul și stîncile încinse de roșeața amurgului, ascultase freamătul brazilor în bătaia ușoară a vîntului și respira din nou, la ea acasă, aerul de munte, curat și sănătos.

Capitolul 12

CÎND TOATE CLOPOTELE BAT

Heidi îl aștepta pe bunic ca să meargă împreună la Dörfli. Bătrînul se ducea ca să-i ia geamantanul de la meșterul brutar și, în timpul ăsta, ea avea să rămînă la bunica. Ardea de nerăbdare s-o vadă și s-o întrebe dacă i-au plăcut pîinițele de la Frankfurt. Stătea fericită la umbra brazilor, trăgînd în piept, cu nesaț, aerul curat de munte, îmbibat de miremele pajiștii înflorite. Sufla o adiere ușoară ce se strecura, parcă fremătînd, printre cren-gile bătrînilor copaci.

În sfîrșit, se arată și bunicul care, după ce mai aruncă o privire cercetătoare în jurul cabanei, spuse:

— Gata, acum putem merge.

Era sîmbătă după-amiază și, în această zi, bătrînul făcea ordine și curățenie generală. Totul în casă și în preajmă lucea de curățenie. Se apucase de treabă dis-de-dimineată, ca să aibă timp să coboare cu Heidi în Dörfli.

Porniră împreună, ținîndu-se de mînă, și cînd ajunseră în dreptul cabanei lui Peter se despărțiră, văzîndu-și fiecare de drumul lui. Heidi intră repede în odaia bunicii și aceasta îi recunoscuse numaidecît pașii. Cînd copila se apropie de ea, bătrîna îi cuprinse mîinile cu duioșie și nu se mai îndura să i le lase din strînsoare, de teamă, parcă, să nu i-o fure cineva. Îi mulțumi din inimă pentru pîinițe,

spunîndu-i că, mulțumită lor, a prins din nou putere. După ce le-a mîncat, s-a simțit ca o nou-născută. Brigitte se grăbi s-o dea de gol, mărturisind că, de fapt, bunica nu mîncase decît o singură pîiniță, ca să-i rămînă celelalte pe mai multe zile, fiind încredințată că în felul acesta se va însănătoși și va fi iar dornică să trăiască alături de cei dragi.

Heidi stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi, ca și cînd ar fi rezolvat o problemă grea, strigă bucuroasă:

— Gata, am găsit! Îi voi scrie Clarei și sînt sigură că ea o să mă ajute. De altfel, mi-a făgăduit că-mi va da atîtea pîinițe cîte am avut în dulap, pînă mi le-a luat domnișoara Rottenmeier, guvernanta. Clara e o prietenă minunată și se va ține de cuvînt.

— Grozavă idee, îi curmă vorba Brigitte. Numai că pîinițele astea, pînă să ajungă la Dörfli, vor fi tari ca piatra și cine să le mai mănînce... Ei, dacă aș avea și eu din cînd în cînd cîte un bănuț în plus, i-aș cumpăra pîne de la brutarul nostru, care le face la fel de bune; din păcate, însă, cu greu îmi pot îngădui să cumpăr și pîinea neagră...

— Bani?!? Bani am eu! strigă Heidi și chipul i se luminează de fericire. Începînd de azi, bunica va avea în fiecare zi cîte o pîiniță albă și proaspătă, iar duminica, două. Peter se va duce să le ia de la brutarul din sat și eu...

— Nu, nu, o întrerupse bunica. Tu n-ai primit acești bani ca să-mi cumperi mie de-ale gurii. Nu, nu!... Bani ăștia trebuie să-i dai bunicului tău, el o să știe mai bine ce să faci cu ei.

Vorbele bătrînei n-avură însă darul să-i strice bucuria copilei.

— În fiecare zi o să ai pîinița ta, reluă ea. Să vezi ce bine o să-ți prindă și ce zdravănă o să te faci. Pe urmă, după ce mai capeți puțină putere, sînt sigură că o să-ți recapeți și vederea.

În dorința ei de a nu tulbura bucuria inimii fetei, bătrîna tăcu.

Deodată, Heidi zări pe o policioară cartea de cîntece a bunicii și se grăbi să spună:

— Știi, bunică, eu am învățat să citesc. Vrei să-ți citesc ceva? Un imn, de pildă.

— Adevărat, scumpa mea copilă? Ai putea să-mi faci și această bucurie?!? exclamă bătrîna, în culmea fericirii.

Heidi nu așteptă să fie rugată de două ori și, urcîndu-se pe un scaun, luă de pe policioară cartea și o scutură de praf, căci, așa cum era și firesc, nimeni n-o mai deschisese de ani de zile. După ce o mai șterse cu o cîrpă, se așeză din nou și întrebă pe bătrîna ce imn să-i citească.

Bunica împinse într-o parte roata de tors și spuse:

— Care vrei tu, copila mea.

Și Heidi începu să-i citească, plină de însuflețire, un imn nespus de frumos și înduioșător. Era un imn pe care bunica îl cîntase în tinerețe și cuvintele lui îi mergeau drept la inimă. Îl ascultă, tăcută, cu brațele încrucișate la piept și, pe măsură ce Heidi citea, chipul brăzdat de cute al bătrînei se înviora, oglindind o fericire ce izvora din adîncul sufletului ei chinuit. Niciodată n-o mai văzuse Heidi atît de fericită și, cînd termină de citit, bătrîna o rugă să mai citească o dată. Apoi îi mulțumi, spunîndu-i:

— Datorită ție, scumpa mea copilă, mi s-a înseninat inima. Acum sînt fericită...

Heidi strălucea toată de bucurie. Bătrîna nu mai avea fața tulbure și obosită, iar ochii ei parcă vedeau din nou frumusețea de odinioară. Deodată, se auzi un ciocărit în fereastră. Bunicul se întorsese din vale și făcea semn nepoatei să iasă. Heidi își luă în grabă rămas bun, făgăduindu-i bătrînei să vină iar la ea, a doua zi. Deși i-ar fi făcut mare plăcere să urce cu Peter pe crestele înalte ale munților, prefera totuși să coboare, ca să-i citească nefericitei oarbe ceva care să-i meargă la inimă și, în felul acesta, să-i vadă din nou chipul strălucind de o tainică bucurie.

Cînd să plece, mama lui Peter îi întinse rochița și pălăria pe care le lăsase aici, în ajun. Heidi luă rochița, gîndindu-se că bunicului avea să-i facă plăcere, în schimb se împotrivi cu înverșunare să ia și pălăria.

— Păstrează-o, e a ta, spuse ea cu toată hotărîrea.

Era atît de fericită, încît pe drum îi povesti bunicului totul: că-i poate cumpăra bunicii pîinițe proaspete de la brutarul din Dörfli, că i-a citit bătrînei din cartea ei de cîntece și ce bucuroasă și veselă a fost ea în timp ce-i citea. În cele din urmă, îl întrebă pe Unchiul din munți:

— Spune, bunicule, nu-i așa că o să-mi dai voie să-i cumpăr în fiecare zi cîte o pîiniță, chiar dacă ea s-ar împotrivi?

— Și cu patul tău ce facem? răspunse bunicul.

Heidi nu se dădu însă bătută și stăruî, spunîndu-i că, în ceea ce o privește, ea doarme mult mai bine în patul ei de fîn decît în cel mai frumos pat din Frankfurt.

— La urma urmei, sînt banii tăi, se învoi bunicul. Folosește-i cum crezi tu că e mai bine. Cu banii ăștia poți să-i cumperi pîinițe mulți ani de acum încolo.

Heidi era încîntată. Sărea în sus de bucurie și striga întruna:

— Bunica n-o să mai mănînce niciodată pîine neagră și uscată!...

Iar strigătul ei se asemuia cu cîntecul păsărilor, în amurg.

Deodată însă se potoli și începu:

— Ce bine îmi pare că rugămîntea mea nu a fost zadarnică și bunul Dumnezeu mi-a împlinit dorința. Nu-i așa, bunicule, că o să ne rugăm amîndoi, în fiecare zi, așa cum m-a învățat pe mine bunica de la Frankfurt, ca Dumnezeu să nu ne uite?

— Ei, mai uită el, cu rugăciune cu tot, mormăi pe sub nas omul munților. Dacă noi, oamenii, nu ne ajutăm singuri, nimeni nu ne ajută.

Heidi nu-i răspunse. Mergea tăcută, străduindu-se să țină pasul cu bunicul ei, care acum părea că se grăbește să ajungă cît mai repede acasă.

Cînd intrară în cabană, Heidi fugi repede în odaia ei. Bunicul lăsă jos coșul pe care-l purtase în spinare, apoi se duse să se așeze pe băncuța lui. Nepoata veni numaidecît, cu o

carte mare sub braț, și se așeză și ea lângă bunicul ei. Deschise cu ușurință cartea la pagina dorită, căci, vorba ceea, o citise de atâtea ori, iar povestirea îndrăgită o știa aproape pe dinafară. Se lipi de bătrîn și începu să-i recite povestea fiului plecat de-acasă:

„A fost odată un gospodar care avea un fiu. Fiul acesta se ducea cu vitele la păscut, pe o pajiște nespus de frumoasă, și trăia foarte bine acasă, la părinții lui. Într-o bună zi, i se năzări să-și părăsească pămîntul natal și să plece într-o țară străină. Îi ceru tatălui său partea de bani ce i se cuvenea pentru munca lui și se duse. Banii însă se isprăviră curînd și, ca să-și agonisească traiul, se văzu nevoit să se angajeze ca paznic de porci, printre străini. Umbla zdrențaros și nu o dată se întîmpla să nu aibă ce mânca. Uneori, trebuia să se mulțumească cu puținul ce rămînea din hrana porcilor. Așa stînd lucrurile, într-o bună zi se hotărî să se întoarcă acasă. Și așa făcu. Iar cînd ajunse în fața părintelui său, îi spuse: „Iartă-mă tată, am greșit față de tine și față de consătenii mei. Tu și toți cei din jur ați fost buni și drepti cu mine, iar eu, în loc de recunoștință, v-am părăsit. Primește-mă înapoi și, în schimb, îți voi fi cel mai ascultător dintre servitori...”

Deodată, Heidi se întrerupse și-i spuse bunicului, uitîndu-se stăruitor în ochii lui:

— Îți închipui poate că tatăl său, care, de bună seamă, mai era încă supărat pe el, a început să-l dojenească? Nu, dimpotrivă, și-a primit fiul cu brațele deschise, i-a dat haine noi, l-a hrănit bine și l-a socotit iar ca pe unul din fiii săi buni...

Se așternură cîteva clipe de tăcere, după care Heidi reluă:

— E o poveste tare frumoasă, nu-i așa, bunicule?

Ar fi dorit ca bunicul să se arate încîntat de această poveste și să zîmbească fericit, dar, în loc să se bucure, bătrînul căzu pe gînduri și rămase neclintit pe banca lui. Abia după un timp mai îndelungat rosti încet, cu toată seriozitatea:

— Da, într-adevăr, e o poveste frumoasă.

Heidi ridică un pic cartea spre ochii bunicului și-i arătă bătrînului poza în care fiul cel nesăbuit se întoarce acasă la tatăl său, iar acesta îl strînge cu putere la pieptul lui. Bunicul privi poza îndelung, apoi îi spuse nepoatei să pună masa și, după ce mîncară pe sature, se duseră amîndoi la culcare.

La cîteva ceasuri după aceea, în timp ce Heidi dormea cufundată într-un somn adînc bunicul se trezi și, luînd cu el un scăunel, urcă în pod și se așeză lângă patul de fîn al nepoatei. O rază de lună se strecura prin crăpătura lucarnei, luminînd chipul frumos al copilei. Pe fața ei fericită se citea bucuria și încrederea în viață. Bătrînul stătu multă vreme așa, la căpățîiul nepoatei iubite, pînă cînd, răpus și el de somn, coborî și se întinse pe patul lui. Adormi numaidecît și nu se mai trezi decît odată cu revărsatul zorilor, cînd ieși grăbit în fața cabanei și privi multă vreme împrejurimile aprinse de primele raze ale soarelui. În ochii lui scăpărau scînteile bucuriei.

Era duminică, pe cer nu se zărea nici o zdreanță de nor, iar munții sclipeau în aerul proaspăt și curat al dimineții. În coroanele brazilor din spatele cabanei, păsărelele se întreceau în cîntecele lor de veselie. La un moment dat, bunicul intră în casă și strigă cu voce tare:

— Heidi, copila mea, scoală-te și vino repede afară; soarele s-a și săltat peste crestele munților și abia așteaptă să te vadă. Pune-ți rochița cea frumoasă și să mergem împreună jos, în sat, la serbare.

Heidi nu se lăsă mult așteptată. Peste cîteva minute se și afla în fața cabanei și, văzîndu-l pe bunicul ei, rămase mută de uimire:

— Vai! izbucni ea în cele din urmă. Ce bine îți stă în hainele tale de sărbătoare. Niciodată nu te-am văzut cu tunică asta cu nasturii de argint!... Nici nu știi ce frumos ești, bunicule!...

Bunicul își privi nepoata și se grăbi să-i răspundă cu fața numai zîmbet:

— Și tu ești frumoasă în rochița asta de sărbătoare, copila mea.

Apoi, luînd-o de mînă, porniră amîndoi pe

potecă, la vale. Pe măsură ce se apropiau de sat se auzea, tot mai puternic, dangătul clopotelor din turlile bisericilor. Încântată de atmosfera sărbătorească, Heidi sărea în sus de bucurie și striga, la tot pasul:

— Auzi, bunicule, auzi ce frumos bat clopotele? Azi o să fie serbare cum n-a mai fost niciodată...

Cînd intrară, ținîndu-se de mîna, în piața satului, fanfara tocmai intona un marș cadențat. Numeroși săteni se și adunaseră în mijlocul pieții și alții veneau mereu să le îngroașe rîndurile. Unul din mulțime îl zări deodată pe Unchiul din munți și, numaidecît, îi făcu semn cu cotul vecinului său:

— Ai văzut, spuse el, ai văzut cine a venit? Morocănosul din vîrful munților a coborît printre noi.

Și, numaidecît, începură toți să-și dea cu cotul. Vestea se răspîndi prin mulțime cu iuțeala fulgerului, iar femeile întorceau capul să vadă minunea minunilor.

Bunicul și Heidi se așezară pe o bancă la marginea pieții, și de acolo priveau forfota din jurul fanfarei. Deodată, aceasta amuți și toți sătenii se uitau acum la cei doi, neștiind ce să mai creadă. La un moment dat, din mulțime se desprinsă un bărbat înalt, cu ochii strălucind de bucurie. Era pastorul, prietenul de altă dată al bunicului. Se apropie de bătrîn și, strîngîndu-i mîna cu toată căldura, îi spuse:

— Bine ai venit în mijlocul nostru, vecine. Sînt fericit că nu ne-ai dat uitării și nu te-ai sfiit să te întorci printre acei din rîndurile cărora ai plecat, cu sau fără voia dumitale. Deci, încă o dată, fii binevenit printre noi...

Oamenii din jur căscau gura la ei, uluiți.

— Vedeți, spuse unul, bătrînul nu e chiar atît de rău pe cît pare...

— E de ajuns să te uiți cu cîtă gingășie își ține nepoata de mîna ca să-ți dai seama de acest lucru, se grăbi să adauge un altul.

— Eu am spus asta întotdeauna, spuse un al treilea. Dacă n-ar fi așa, ce-ar căuta acum cu fetița, la serbarea noastră?...

În toiul acestor discuții, sosi și brutarul sa-

tului, care încuviință întru totul părerile oamenilor.

— La urma urmei, unde s-a mai pomenit un copil, care se bucură la oraș de toate plăcerile vieții, să se întoarcă la un bunic posădător și singuratic, dacă acesta ar fi, într-adevăr, spaima împrejurimilor.

Cele povestite mai de mult de bunicul și Heidi, de Peter și de mama acestuia erau reamintite acum de mai toți sătenii și, curînd, întreaga suflare adunată în piață era de parte bunicului și, în cele din urmă, tot satul se deschise cu brațele deschise, ca pe un vechi prieten reîntors în rîndurile obștei.

Bătrînul, copleșit de emoție, nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Ca să-l încurajeze, pastorul îi spuse:

— Ușa casei mele îți va fi veșnic deschisă. Nu șovăi și vino, să mai stăm un pic de vorbă, să mai punem țara la cale, ca în timpurile bune.

— Să știi că am să vin, răspunse, în sfîrșit bunicul. Și țin să-ți spun de pe acum că m-am gîndit bine la sfatul dumitale de a rămîne acasă iarnă, cînd ai fost la mine sus, și cred că am greșit că nu te-am ascultat. De aceea, rog să mă ierți pentru nechibzuința mea de atunci... Dumneata ai avut dreptate, fetița trebuie dată la școală...

În culmea fericirii, pastorul o mîngie pe Heidi, cu blîndețe, pe obraji și spuse:

— Ești o fată isteată și sînt sigur că o să-ți placă să înveți, nu-i așa?

— Cum să nu! Dealtfel, să știți că am început să citesc și să scriu...

— Bravo, bravo! se bucură pastorul. Apoi, luîndu-și rămas bun, adăugă: Acum vă lașiți să trebuie să mă duc, că mai am o mulțime de treburi de făcut...

Bunicul și Heidi porniră să străbată piața, ținîndu-se mereu de mîna. La tot pasul, erau întâmpinați cu căldură și bătrînul nu mai striga încotro să se uite mai întii.

— Sîntem fericiți că te afli iar printre noi, strigau unii.

— De mult n-am mai stat de vorbă împreună, Unchiule! strigau alții.

Înduioșat, bunicul le răspundea:

— Vă mulțumesc din inimă pentru frumoasa voastră primire și sînt fericit că voi trăi iar în mijlocul vostru. La iarnă mă întorc în sat, printre vechii mei prieteni.

Sătenii îi însoțiră un timp pe potecă, în sus, iar la despărțire îl rugară pe bunic să nu uite că ușa lor îi va fi deschisă oricînd.

Bătrînul om al munților îi urmări un timp cum coboară cărarea, și pe chipul lui senin se citea acum mulțumirea și liniștea sufletească. Mișcată de fericirea bunicului, Heidi exclamă cu însuflețire:

— Ce zi frumoasă! Iar tu ești azi mai frumos ca oricînd, bunicule!

— Da, răspunse bătrînul, cu fața luminată de zîmbetul bucuriei, azi toate sînt mai frumoase ca oricînd, iar eu sînt fericit că m-am împăcat cu frații mei — oamenii. Nu mă așteptam la o asemenea primire din partea lor...

Cînd ajunseră în dreptul casei lui Peter, bunicul împinse chiar el ușa și strigă:

— Bună ziua, bunico! Peste cîteva zile o să venim iar să-ți reparăm cocioaba.

— Nu, nu se poate, strigă bătrîna cuprinsă de emoție, nu se poate! Ce surpriză!... Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine! Hai, vino mai aproape, să-ți strîng mîna... Și te rog, te rog din suflet să mă ierți dacă te-am necăjit vreodată și să nu mă pedepsești, lăsînd-o pe Heidi să plece iar la oraș înainte de a mă duce eu la odihna veșnică. Nici nu știi ce izvor de bucurie este pentru mine acest copil...

— Nu-ți fie teamă, bunico, nici prin gînd nu-mi trece să te pedepsesc... Dealtfel, nici nu vîd de ce ar trebui să te pedepsesc. De-acum înainte vom trăi în pace ca să ne putem bucura de viață.

Deodată, mama lui Pêter îl trase pe bătrîn într-un colț al odăii și, arătîndu-i frumoasa pălărie cu pene, îi spuse-n șoaptă că nu poate primi de la Heidi un dar atît de prețios. Bunicul se uită cu coada ochiului la nepoata lui, apoi spuse cu mulțumire în glas:

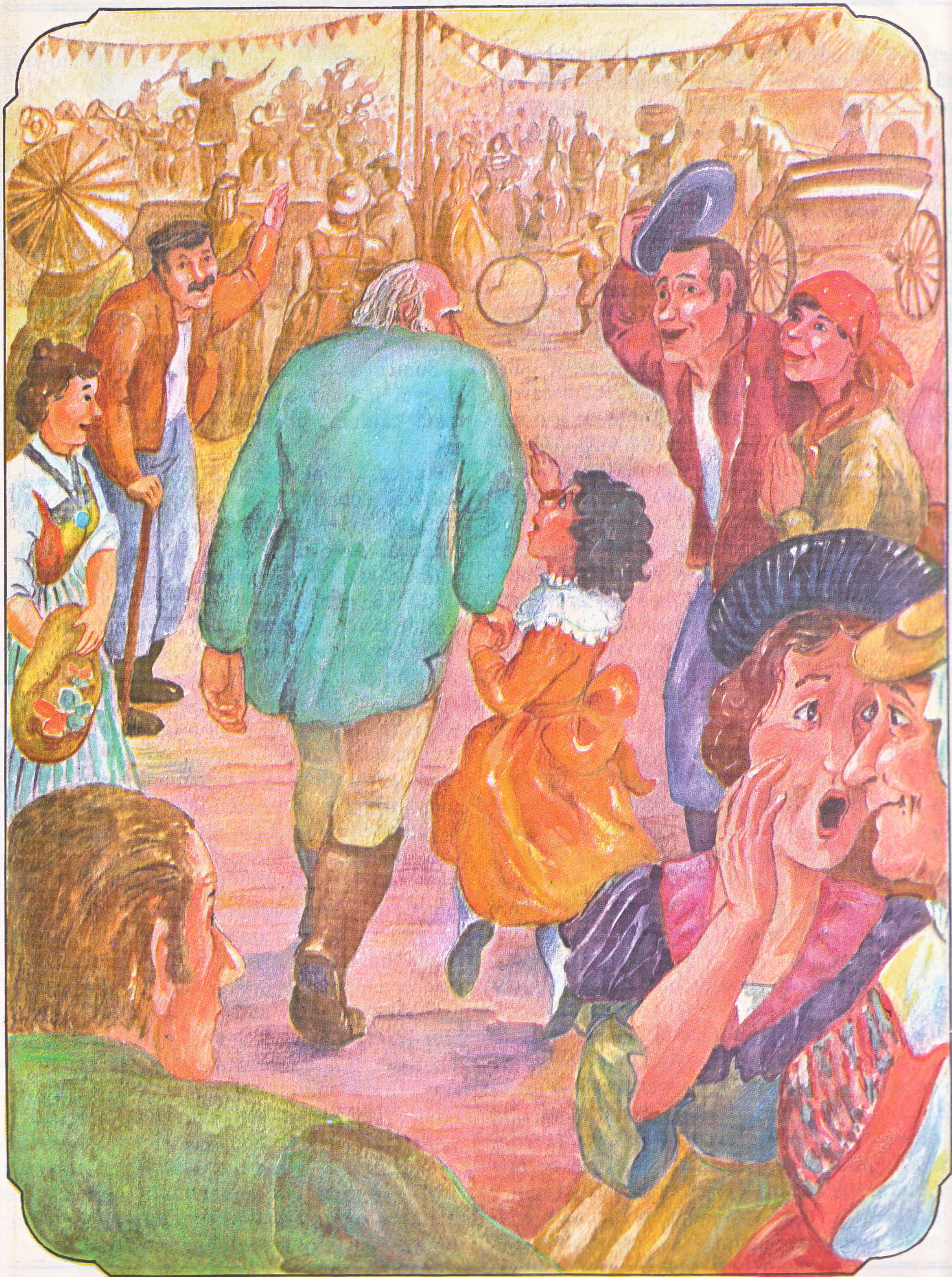
— La urma urmei, pălăria e a ei. Dacă ți-a dat-o, păstrează-o sănătoasă.

La auzul acestei vești neașteptate, Brigitte sări în sus de bucurie. Zburda prin odaie ca un copil și striga:

— Nici nu știi, Unchiule, ce fericită sînt! Pălăria asta merită pe puțin zece franci. Ca să vezi cîtă bucurie a putut să ne aducă de la Frankfurt această fetiță minunată. Ce bine ar fi să-l putem trimite acolo și pe Peter al nostru, într-o bună zi!...

Bunicul încuviință această idee... dar clipi din ochi ștregărește, dîndu-i Brigittei a înțe-

lege că va trebui să mai aștepte un timp pînă să se ivească un asemenea prilej. Tocmai atunci, dădu buzna în casă, ca o vijelie, păstorul Peter. În graba lui, se izbise cu fruntea de ușă și acum avea un cucui în lege deasupra ochiului. Cu sufletul la gură, scoase din buzunar o scrisoare pentru Heidi, spunînd că i-o dăduseră cei de la poșta din Dörfli, pe unde trecuse întîmplător. Era o scrisoare de la Clara. Heidi o deschise cu nerăbdare, după ce se așezară cu toții, și începu să citească, fără să se încurce, veștile primite de la buna ei prietenă, care îi mărturisea tristețea ce se cuibărise în casa și în sufletul ei după plecarea neprețuitei sale prietene. În dorința de a o revedea cît mai curînd pe Heidi, l-a rugat stăruitor pe tatăl ei să vină, împreună cu bunica, la Băile Ragaz, aflate nu departe de Dörfli. Cum era și firesc, pînă la urmă domnul Sesemann si-a dat consimțămîntul și astfel, la toamnă, vor veni toți trei s-o vadă pe Heidi și, cu acest prilej, vor merge s-o viziteze și pe

bunica oarbă și, bineînțeles, pe bunicul din munți.

Scrisoarea Clarei le pricinui tuturor o mare bucurie, și atîtea întrebări avu de pus fiecare, încît bunicul nici nu-și dădu seama că, între timp, începuse să se lase inserarea.

— Pentru mine, izbucni bunica în toiul veseliei, pentru mine cea mai mare bucurie e totuși aceea de a regăsi un vechi prieten, care a venit să-mi strîngă mîna, și nădăjduiesc că de acum încolo o să dea mai des pe la noi, împreună cu nepoata lui.

Bunicul îi făgădui să n-o mai ocolească niciodată și, după ce le strînse mîna tuturor, cu toată căldura, porni cu Heidi pe cărare, în sus.

Aceleași clopote, care îi înbiaseră de dimineață să coboare în sat, îi însoțeau acum, cu dangătul lor pașnic, în drum spre cabana singuratică. Aceasta se arătă curînd, poleită de ultimele raze ale amurgului, în mijlocul unei naturi încîntătoare...

Capitolul 13

PREGĂTIRI DE CĂLĂTORIE

Bunul și blajinul doctor, la sfatul căruia fusese luată hotărîrea ca micuța Heidi să fie trimisă înapoi în munții ei, străbătea în dimineața aceea largul bulevard ce ducea spre casa domnului Sesemann. Era o zi frumoasă de septembrie, soarele mîngîia cu razele sale blînde fețele trecătorilor și pe chipul lor se citea bucuria și încîntarea. Nu același lucru se putea spune însă despre doctorul nostru, care pășea încet și îngîndurat, privind în jos spre pietrele trotuarului, de parcă albastrul cerului nici n-ar fi existat. Avea ochii triști, lucru neobișnuit pentru el, iar părul său negru, ca tăciunele, la începutul primăverii, strălucea acum ca argintul. Avusese o fiică pe care o iubea nespus și, de la moartea soției lui, locuiseră împreună în cea mai desăvîrșită armonie. Dar iată că moartea nemiloasă venise să-i răpească fiica adorată, în floarea vîrstei și, de atunci, veselia a prins să se șteargă de pe chipul său veșnic surîzător...

Sebastian îi deschise ușa foarte respectuos, căci musafirul nu era pentru el doar cel mai bun prieten al casei Sesemann, ci, prin bunătatea și felul său de a se purta, doctorul își câștigase și prețuirea personalului de serviciu.

— S-a mai schimbat ceva pe aici de cînd

nu ne-am văzut? întrebă el urcînd scările, însoțit de Sebastian.

Dar pînă să apuce valetul să-i răspundă, fu întâmpinat de stăpînul casei, care-l aștepta în capul scării.

— Ce bine îmi pare că ai venit! Voiam să ne mai sfătuim o dată în legătură cu călătoria noastră în Elveția.

Și, după ce-l invită în salon și-l pofti să se așeze într-un fotoliu, se grăbi să adauge:

— Înainte de toate, te-aș ruga să-mi spui dacă n-ai putea să-ți schimbi hotărîrea în privința Clarei...

— Dragul meu, îi răspunse doctorul, pe un ton blajin, cum vād, cu tine n-o scot la capăt! Cel mai bine ar fi s-o chemi pe mama ta să asiste la discuția noastră. Cu ea, sînt sigur că totul s-ar lămuri într-o clipită și n-am mai sta să despicăm firul în patru. E pentru a treia oară cînd mă silești să repet același lucru.

— Da, ai dreptate, îmi dau seama că sînt foarte cicălitor, dar trebuie să mă înțelegi, prietene...

Și rostind aceste cuvinte, domnul Sesemann își lăsă mîinile pe umerii doctorului, încercînd să-l înduplece:

— Înțelege că mi-e tare greu să-i spun copilului că nu mă pot ține de făgăduiala făcută cu luni în urmă. De atunci, zi și noapte visează să se îplinească această dorință și dacă în ultima vreme a îndurat totul cu atîta curaj, asta se datorează numai speranței în apropiata ei călătorie în Elveția, unde i s-ar oferi prilejul s-o viziteze și pe micuța ei prietenă Heidi. Nu mă lasă inima să-i răpesc această bucurie.

— Trebuie, dragul meu Sesemann, spuse doctorul, fără șovăire. Trebuie! Apoi, vîzîndu-și prietenul întristat, continuă: Gîndește-te bine. De mult Clara nu s-a mai simțit atît de prost ca în vara asta, și o călătorie îndelungată ar putea să aibă pentru ea urmări foarte grave. Ca să nu mai vorbim de faptul că sîntem în septembrie și, la munte, timpul s-ar putea să se răcească. Asta pe de-o parte. Pe de alta, ziua e acum din ce în ce mai scurtă și Clara nu poate să rămînă peste noapte un-

deva în creierii munților. Ar fi o singură soluție: s-o ducem de fiecare dată pînă sus la cabană și înapoi, la băile Ragaz, în scaunul ei cu roțile. În felul acesta, însă, drumul ar dura cîteva ore și pentru ea ar fi mult prea obositor... Nu, aici vorbă nu poate fi de așa ceva. Eu unul sînt categoric împotriva acestei plecări. Am să-i explic Clarei cum văd eu lucrurile și sînt sigur că ea o să mă înțeleagă. Dar, deocamdată, ascultă planul meu: la anul, în luna mai, va face mai întîi un tratament la băile Ragaz și pe urmă, cînd vremea va începe să se încălzească, o vom putea duce mai ușor pînă sus la cabană. În felul ăsta, se va întoarce acasă fortificată și călătoria îi va fi mai de folos decît acum. Nu crezi? Gîndește-te bine la propunerea mea, scumpul meu prieten... În clipa de față, ce-i drept, starea sănătății ei s-a îmbunătățit. Și atunci, te întreb: n-ar fi oare păcat să-i întrerupem dintr-o dată un tratament care îi prieste și, în loc s-o ferim de orice oboseală, s-o supunem unui efort fără rost care i-ar putea spulbera speranța unei ameliorări?

Domnul Sesemann îl ascultă fără să i se împotrivească, apoi, ridicîndu-se brusc de pe scaun, îl întrebă cu îngrijorare în glas:

— Te rog să-mi spui, dar, te rog, cu toată sinceritatea, bunul meu prieten. Există vreo speranță în restabilirea totală a sănătății fiicei mele?

— O speranță există, dar foarte slabă, răspunse doctorul cu jumătate de gură. Apoi, cu voce tare continuă. Tu, însă, dragul meu prieten, ai cel puțin un copil pe care-l adori și care, la rîndul său, îți poartă mereu dorul și e în culmea fericirii ori de cîte ori te întorci acasă din călătoriile tale îndelungate. Tu nu intri niciodată, ca mine, într-o casă pustie și niciodată nu te așezi la masă de unul singur. E drept că fiica ta, prin infirmitatea ei, e lipsită de multe din bucuriile altor copii. În schimb, are alte bucurii pe care mulți copii nu le au. Crede-mă, dragul meu, nu sînteți de plîns nici tu, nici ea...

Stăpînul casei începu să umble prin odaie cu pași mari și apăsați, așa cum obișnuia să

facă întotdeauna cînd era pus în fața unei probleme greu de rezolvat. În cele din urmă se opri în fața prietenului său și, bătîndu-l cu palma pe umăr, izbucni:

— Doctore, mi-a venit o idee grozavă!... Ascultă: ce-ar fi să pleci tu singur s-o vizitezi pe micuța Heidi, în numele nostru, al tuturor? În felul ăsta, mai schimbi și tu puțin aerul și o să-ți prindă bine. Căci, zău, mi se strînge inima cînd te văd atît de posomorît! Ei, ce zici?

Surprins de propunerea prietenului, doctorul nu știa ce să răspundă, dar stăpînul casei nu-i dădu răgaz să se mai gîndească și, luîndu-l de braț, îl conduse în odaia fiicei sale.

Pentru Clara, prezența doctorului era întotdeauna un prilej de mare bucurie. Se purta cu ea prietenește și întotdeauna îi povestea cîte o snoavă plină de haz. Acum însă, Clara știa că bunului ei prieten nu-i prea ardea de glume.

Domnul Sesemann și doctorul se așezară lîngă ea și, din vorbă în vorbă, începură să discute despre călătoria lor în Elveția. Ca să-i cruțe lacrimile, doctorul îi spuse fără ocolișuri părerea lui, iar tatăl ei se grăbi să-i explice cît de binefăcătoare ar fi o asemenea călătorie pentru bunul lor prieten. Ochii Clarei se umplură totuși de lacrimi la auzul acestei vești; dar, știind că tatăl ei se întristează cînd o vede lăcrimînd, se stăpîni din răspuțeri să nu plîngă; dealtfel, era încredințată că ar fi lăsat-o să plece, dacă bunul ei prieten n-ar fi fost de părere că oboseala drumului ar fi fost de natură să-i șubrezească sănătatea. Se întoarse spre doctor și, apucîndu-l de mîini, îi spuse cu gingășie în glas:

— Da, domnule doctor, duceți-vă, duceți-vă s-o vedeți pe Heidi și, la întoarcere, să-mi povestiți dumneavoastră despre frumusețile acelor meleaguri, despre care prietena mea mi-a vorbit de atîtea ori. Să-i vedeți pe toți, și pe ciobănașul Peter cu caprele lui, și pe bunicul, pe toți, căci eu pe toți îi știu din cele povestite de Heidi. Și am să vă mai rog să luați și darurile pe care vreau să i le trimit prietenei mele și bunicii. De mult le am pregătite, gîndindu-mă la plecarea mea. Acum

însă, vă rog mult de tot să le duceți dumneavoastră și în schimb vă promit că am să iau cîtă untură de pește o să spuneți.

Nu se știe dacă promisiunea aceasta a avut darul să-l înduplece pe doctor, dar se pare că da, de vreme ce, într-o clipită, fața lui mohorâtă se luminează de un zîmbet blajin.

— Bine, scumpa mea, dacă așa stau lucrurile, atunci să știi că mă duc, spuse el. Iar tu, în schimb, ai să iei untură de pește și ai să te îngrași ca să prinzi puteri, așa cum doresc și eu, și tatăl tău. Dar, ia spune, cînd ai vrea tu să pleci?

— Dacă s-ar putea mîine, aș fi fericită, se grăbi să răspundă Clara. Mîine, dis-de-dimineață...

— Da, fetița noastră are dreptate, interveni tatăl ei. Vremea e atît de frumoasă și ar fi păcat să pierzi aici o zi însorită și senină, în loc să ți-o petreci la munte... printre...

— Bine, bine, îl întrerupse doctorul surîzînd. Așa o să fac. Nu de alta, dar mi-e teamă că, dacă nu o să mă supun, o să-mi scoți ochii toată viața...

Și rostind aceste cuvinte, se ridică de pe scaun, cu gîndul să iasă. Clara însă îl apucă de braț și-l mai rugă o dată să transmită din partea ei cele mai bune gînduri bunicului, ciobănașului Peter și bunicii.

— Vreau să aflu cît mai multe despre toți și, mai cu seamă, despre buna mea Heidi. Pachetul pentru Heidi vi-l trimit încă azi. Știți, domnișoara Rottenmeier, care trebuia să-l pregătească, lipsește acum de acasă, dar n-aveți nici o grijă, pînă deseară îl veți primi.

Și în timp ce valetul Sebastian îl conducea pe doctor spre ieșire, Clara o chemă pe Tinette la ea și-i spuse, arătîndu-i o cutie mare și frumoasă:

— Ia, te rog, cutia asta și umple-o cu prăjituri fragede, din acelea pe care le-am avut astăzi la micul dejun.

— Merită osteneala? întrebă Tinette, cu veșnicul ei zîmbet disprețuitor, ori de cîte ori pomenea cineva de micuța Heidi. Dar pînă să apuce Clara să-i răspundă, camerista ieși glonț din odaie.

Tocmai atunci Sebastian îi deschise ușa doctorului și, făcîndu-i o plecăciune adîncă, i se adresă:

— V-ați supăra, domnule doctor, dacă v-aș ruga s-o salutați și din partea mea pe micuța domnișoară?

— Dar de unde știi că mă duc la ea? întrebă doctorul, cu mirare.

— Hm... cum să vă spun... știți, eram în sufragerie și... așa... întîmplător, am auzit vorbindu-se despre micuța domnișoară și știți... mi-a venit și mie ideea că...

— Da, ai dreptate, zîmbi doctorul, scoțîndu-l astfel pe Sebastian din încurcătură. Ai dreptate, cu cît are omul mai multe idei, cu atît înțelege mai bine ce se petrece în jurul lui... Nici o grijă, Sebastian, voi transmite cu plăcere salutările dumitale...

Cînd să treacă pragul, se trezi față în față cu un obstacol greu de depășit. Domnișoara Rottenmeier, pe care vîntul ce se stîrnise din senin o împiedicase să-și isprăvească treburile prin oraș, se întoarse grabnic acasă și iat-o acum tăindu-i calea doctorului, care se pregătea tocmai să iasă. Vîntul, din ce în ce mai tare, umfla șalul guvernantei, făcînd-o să semene cu o ambarcațiune cu pînzele întinse. Doctorul, curtenitor, făcu un pas înapoi, în dorința de a o lăsa să treacă, dar domnișoara Rottenmeier, la fel de respectuoasă, făcu același lucru. Și iată-i acum invitîndu-se unul pe altul care să treacă mai întîi. Deodată, o rafală puternică de vînt o împinse pe guvernanta, cu pînzele întinse, în vestibul. Doctorul izbuti să se retragă la timp și în felul acesta să evite ciocnirea cu domnișoara Rottenmeier, care, la rîndul ei, socoti cu cale să se dea din nou înapoi, spre a-l saluta, așa cum se cuvine, pe prietenul casei. Întîmplarea avu darul s-o necăjească puțin, dar doctorul îi vorbi cu atîta însuflețire despre apropiata sa călătorie în Elveția, încît guvernanta își recăpătă numaidecît buna dispoziție.

La despărțire o rugă stăruitor, cu vocea sa blajină, să împacheteze cît mai bine darurile pe care Clara le pregătise pentru Heidi. Apoi își luă rămas bun și fiecare își văzu liniștit

de drumul său.

Clara se aștepta să fie dojenită pentru sumedenia de daruri pe care avea de gând să i le trimită bunei sale prietene, dar, întâmplător, domnișoara Rottenmeier era într-o dispoziție de zile mari și, fără să mai zăbovească, se apucă să facă pachetul, sub privirile înflăcărate ale micuței infirme.

De toți avusese grijă Clara: un paltonaș gros de lână, cu un capișon de toată frumusețea, pentru Heidi. Asta, firește, în dorința ca buna sa prietenă să poată coborî la bunica ei oarbă chiar și pe gerul cel mai aspru, fără să mai fie însoțită de bunicul ei. Un

șal călduros pentru bătrână, ca să-i țină de cald și, tot pentru ea, cutia cu prăjituri fragede. Un salam mare, de fapt pentru Peter, dar știindu-l, din cele povestite de Heidi, cât de lacom, i-l trimitea Brigittei, cu rugămintea să-l împartă cum va socoti ea mai bine. Un pachet cu tutun de pipă pentru bunicul din munți și, în sfârșit, o mulțime de cutiuțe și de pachetele misterioase, la care Clara se uita cu nespusă bucurie. O și vedea pe Heidi sărind în sus de fericire, atunci când le va deschide..

Cînd pachetul fu gata, domnișoara Rottenmeier îl chemă pe Sebastian și-i spuse să i-l ducă doctorului acasă.